

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
July 2021

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬੇਗਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਤੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਪਾਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ ਇਹ ਹੀ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਪੁਜਾਰੀ ਮਤਲਬ ਪਤਿਤ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਅਕਾਸ਼ ਸਿੰਹਾਸਨ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਭਾਰਤ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਰਛਾਇਆ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਓ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਤੱਦ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ, ਵਰਲਡ ਅਥਾਰਿਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵੇਦਾਂ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ, ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਆਤਮਾ ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ, ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦ ਪਾਵਨ ਭਾਰਤ ਸੀ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਮਤਲਬ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਇਹ ਭਾਰਤ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਜੋ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਵੀ ਉਹ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ੰਕਰ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕੌਣ? ਨਿਰਾਕਾਰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉਸ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਪ੍ਰਜੀਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਮਰਤਬਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੱਦ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਨ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ... ਹੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਰੂਪ ਬਦਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੱਦ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੋ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਗਰਭ ਤੋਂ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਸੀਤੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਆਏ, ਸ਼ਤਰੀ ਵਰਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵਰਨ ਵਿੱਚ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਰਤ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ ਫਿਰ 14 ਕਲਾ ਬਣਿਆ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। 84 ਜਨਮ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਵਾਲੇ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਸ੍ਰਗ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ।

ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਗੀਤਾ ਕਿਸ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ? ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ। ਕਿਸ ਨੇ ਗੀਤਾ ਗਾਈ? ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਰਕੇ ਉਪਾਧੀ (ਟਾਈਟਲ) ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ। ਕ੍ਰੀਏਟਰ ਇਜ਼ ਵਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਭਗਵਾਨ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਭਾਰਤਵਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਵਣ ਕੌਣ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ 10 ਸ਼ੀਸ਼ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਾਰਸਨਾਥ, ਪਾਰਸਨਾਥਿਨੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ। ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਜੱਦ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ, ਦੁਖ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸੀ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ, ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪੀਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਸਪਾਰਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ। ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਗਿਆਨ ਯਗਿਆ, ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗਿਆ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਹੀ ਕਈ ਨਾਮ ਤੋਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਕਈ ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਜਾਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਪਤਿਤ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਵੀ ਬੈਂਗਰ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਸਭ ਗੁਣ ਹਨ। ਰਾਜ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕਹਿਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ, ਰਾਧੇ ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ...। ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉਹ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉਣ - ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਚਿਤਰ ਆਦਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਰਾਜਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਯਗਿਆ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਸਤਿਯੁਗ ਬਣਾਉਣ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਸੋ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਕਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭ ਔਲਾਦ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮੈਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਯਾਦ ਵੀ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਤਤ੍ਵ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ, ਜਿਵੇਂ ਮਹਾਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਨਾ ਕਿ ਪਾਣੀ ਨਾਲ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਗੋਲਡਨ, ਸਿਲਵਰ, ਕਾਪਰ, ਆਇਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਪਤਿਤ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਏ! ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨਾ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ

ਹੈ! ਰਾਵਣ ਹੈ ਕੈਣ! ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਾੜਨਗੇ। ਹੁਣ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਮਰਾਜ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਕਿ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲਿੱਤੇ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੂਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੇਟੀ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਚੇਟੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋ। ਪੋਤਰੇ ਪੋਤੀਰੀਆਂ ਵੀ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਵੰਸ਼ੀ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ। ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਦਾਦੇ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਬੀ. ਕੇ. ਹਨ? ਬੋਲੋ, ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਵੀ ਝਾੜ ਦੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਪੈਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਭ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ, ਆਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕੱਢਣਾ ਹੈ।
2. ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੇਟੀ ਹਾਂ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਅਨਾਦਿ - ਆਦਿ ਰਿਯਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਭਵ:
 ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਨਾਦਿ ਅਤੇ ਆਦਿ ਦੋਨੋਂ ਕਾਲ ਦਾ ਓਰਿਜਨਲ ਸਵਰੂਪ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਿਅਲ, ਸੂਦਰਾਂ ਦੀ ਦੇਣ ਹੈ। ਸੂਦਰਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਯੂਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ ਕਿ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਰਿਯਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਿਯਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਰਿਯਲ ਨੂੰ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਫਸਟਕਲਾਸ ਅਤੇ ਏਯਰਕੰਡੀਸ਼ਨ ਦੀ ਟਿਕਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਆਵਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਪੂਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਚਲਦੇ ਆਏ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸੁਣਾਕੇ ਆਪਸਮਾਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚੇ - ਮਦਰ, ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਗੇ। ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਤੇ ਤਰਸ ਖਾਣਗੇ। ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਗੇ। ਥੋੜਾ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਬੈਠਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਅਚਲ, ਅਡੋਲ, ਸਥਿਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਹਾਵੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਸਿਰਫ ਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੀ ਭੋਲੇਨਾਥ ਸਮੁੱਖ ਹਨ, ਭੋਲੇਨਾਥ ਅੱਖਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਅੱਖਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਨਾਦਿ ਬਣੇ ਬਣਾਏ ਡਰਾਮਾ - ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਈਨੈਸਟੀ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੈਵੀ ਵਰਣ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਵਰਣ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਸੂਰੀ ਵਰਣ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਹੁਣ ਆਸੂਰੀ ਤੋਂ ਦੈਵੀ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੀਤਾ ਖੰਡਨ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰ ਖੰਡਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਗੀਤਾ ਦੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਭਵਨ ਕਿੰਨੇ ਹਨ! ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਖੁਦ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ ਗਾਇਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਦੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਅਸਲ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਕੌਣ ਆਉਣਗੇ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਲਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਸਾਡਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਮਾਫੀ ਵੀ ਤਾਂ ਕਰਨਗੇ ਜੱਦ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਮਰਾਜ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਬੈਠ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਜੱਦ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੱਦ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਪੁਕਾਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਰਾਂਗ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿਤੱਰ - ਘਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਰੋਜ਼ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਕਿ ਇਹ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਦਾਦਾ, ਇਹ ਵਰਸਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰ ਉੰਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਾਭਾਰੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਖੜੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਕਈ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਲੜਾਈ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਘੇਰ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਰੂਰ 84 ਜਨਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇੰਨੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਰੇਬਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਜੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਬਰੇਬਰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇਗਾ, ਉਣਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਏਗਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਦਰ - ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ, ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੰਨਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਬੈਕੁੰਠ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਸੀ। ਅੱਜ

ਕੰਸਪੁਰੀ ਹੈ, ਕਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਤ ਬਦਲ ਦਿਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਠੇਕਰਾਂ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਾਤ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ, ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਸਥਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਸਥਾਨ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਜਾਈ ਚਲਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਰਜਾਈ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਸਾਡੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਪੁਰਹਾਰਥ ਕਰਨਗੇ, ਜਿੰਨਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਮਾਂ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੈਗੰਬਰ ਅਤੇ ਮੈਸੇਜਨਰ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਸੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਘਰ ਚੱਲੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਆਕੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮੈਸੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਪਤਿਤ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਚੱਲਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਮੂੰਝ ਹੈ। ਮੂੰਝੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਭੁੱਲ - ਭੁਲਾਇਆ ਨੂੰ ਖੇਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਭ ਭੁੱਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਓ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣਗੀਆਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸੰਗੁਣਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਕਰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਮਾਇਆ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹਨੂਮਾਨ ਮਹਾਵੀਰ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਨੂਮਾਨ ਮਹਾਵੀਰ ਹੋ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣ ਗਏ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਵਿਕਰਮਾਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੋਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਤੇ ਤਰਸ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ, ਅਚਲ - ਅਡੋਲ - ਸਥਿਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਕਾਕਾ, ਚਾਚਾ, ਮਾਮਾ, ਗੁਰੂ, ਗੋਸਾਈ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਾਲ ਖਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਕਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਮਾਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਕੀ? ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ 5 ਤਤ੍ਵ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਤ੍ਵਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਗੇਰੇ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਭੋਗੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਤੋਂ ਫਿਰ ਨੀਚ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਣਨਾ ਹੈ ਯਾਦ ਨਾਲ। ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਉੱਠ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਵੰਡਰ ਹੈ - ਆਪ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਸੁਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਬਾਪ ਮਿਲੇ ਹੋ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ ਗੁਪਤ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਮਿਲੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਮੇਰਾ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਲ, ਭਾਵੇਂ ਫੀਮੇਲ, ਦੇਨੋਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਆਪ ਦਾ ਬਣ ਚੁੱਕਿਆ ਹਾਂ। ਫੀਮੇਲ ਕਹੇਗੀ - ਮੈਂ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਯਾਦ ਬਰੀਰ

ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਖੰਡ ਅਟਲ, ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੰਪਤੀ ਦਾ 21 ਜਨਮ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਕਈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਅੱਗੇ ਚਲ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗੀ। ਥੋੜੀ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਗ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਗ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਰਚਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਫਿਰ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਯਗ ਫਿਰ ਵੀ ਰਚਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਕੀ ਰਹੇਗਾ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜਨਮ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਹਿਣ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਬੱਚਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਜਿਸ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਲੈ ਲਿੱਤੀ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੂਬਹੂ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਚਲ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਕੇ ਡੋਲਾਯਮਾਨ ਕਰੇ। ਸ਼ਰਮਬੂਟੀ (ਛੂਈਮੁਈ) ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਮੇਂ ਨੇੜੇ ਆਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਸਾਡਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਅੰਤ ਆ ਗਈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਘਰ ਚੱਲਣ ਦਾ ਮੈਸੇਜ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਛੋਟੀ - ਮੋਟੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਛੂਈਮੁਈ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਚੈਕਿੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਜੋ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰੇ, ਬੋਲ ਬੋਲੇ, ਕਰਮ ਕਰੇ, ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਓ ਸਿਰਫ ਇਹ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹੈ! ਪਹਿਲੇ ਮਿਲਾਓ ਫਿਰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਹਿਲੇ ਚੈਕ ਕਰਨਗੇ ਫਿਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਚੈਕਿੰਗ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਤੇਜ਼ ਕਰੋ। ਇਸੇ ਆਪਣਾ ਨਿਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾ ਦੇ - ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਬੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਮ ਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਅਭਿਆਸ ਨਿਰੰਤਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਹੁਣ - ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਹੁਣ - ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਦੇਹ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਇਸਲਈ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਕੀਤਾ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਫਿਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਓ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਂ ਨੇ ਮਤਲਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਗੀਤ। ਇਹ ਗੀਤ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਜਾਗ ਗਈਆਂ ਹੋ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਕੇਤੂਕ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਨਾ - ਜੇ ਕੁੱਝ ਬੀਤਿਆ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੀਤੇ ਹੋਏ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਓ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜੋ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਸੱਭ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਚਿਨ੍ਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵੀ ਉਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਾਂਗ ਉੱਚ ਪੱਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਵੀ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਰਮ ਕਰ ਨਾ ਸਕੀਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਣ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਚੱਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪੇਟ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਮਝਣ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਣ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਖਿਲਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ, ਦੇਹ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਸੂਕ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਸੂਕ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਲ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠੀਏ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਯੁੱਗ ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਦੇ, ਮੱਥਾ ਫੇੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਸੁੱਖ ਕੋਈ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸੁੱਖ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋ ਨਾ ਸਕਦਾ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ! ਧਨ ਖਰਚ ਕਰਨ ਫਿਰ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁੱਖ ਹਨ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈਲਥ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਵੈਲਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੈਲਥ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਹੈਲਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਅਤਮਾਓ ਜਾਗੋ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਰਫੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਜਾਨੀ - ਜਾਨਨਹਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਣ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਿਉਂ ਬੈਠ ਕਰਾਂ... ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸਨ ਚਕ੍ਰਪਾਰੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੰਖ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸ਼ੰਖ ਆਦਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ੰਖ ਲੋਕ ਸ਼ੰਖ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੈਠ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਲਾਊਡ - ਸਪੀਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਾਊਡ - ਸਪੀਕਰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਲਾਊਡ - ਸਪੀਕਰ ਲਾਉਣਗੇ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਸਿਵ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਾਂ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਲਾਊਡ - ਸਪੀਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੱਕ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਉਹ ਵੀ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਨਾਉਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਪਾਂਡਵ ਵੀ ਗੱਲ ਮਰੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ ਜੇਕਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਏ ਫਿਰ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਏ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ, ਖਾਲੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਲਾੜ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਨਾ। ਘਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ? ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਇਹ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਿਲਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਕੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੀ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲੀਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਖ, ਸੁਖਧਾਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਖ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੁਖਧਾਮ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ 21 ਜਨਮ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ - ਸੁਖਧਾਮ। ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ, ਇਸਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਰੂਹ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੋ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਸਜਨੀਆਂ ਦਾ ਸਾਜਨ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹਾਂ, ਸਾਜਨ ਵੀ ਹਾਂ, ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹਾਂ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹਾਂ। ਸਰਵ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ ਮੈਂ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਆਏ ਤੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਮੱਛਰਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੰਮੇ ਅਤੇ ਮਰੇ। ਅਜਿਹੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ, ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ - ਉੱਚੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਮੇਲੇ ਤੇ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕੀ! ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਦਿ ਰੱਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਲਈ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇ - ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠਕੇ ਸੁਣਨਾ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ - ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਣ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਟੈਸ਼ਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬੈਠਕੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਕੇ ਸੁਣਨਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲੱਗਾ ਰਹੇ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਾਗੇ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਭੋਜਣ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰੋ, ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ ਵੀ ਚੰਗੀ ਬਣੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਹੀ - ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ। ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਮੰਮਾ - ਬਾਬਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ

ਬਣਨਗੇ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੀ ਬਣੇਗਾ, ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਜਨਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹਿਰੂ ਕੀ ਜਾਕੇ ਬਣਿਆ, ਕੀ ਪਤਾ। ਚੰਗਾ ਕੁੱਝ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਚੰਗੇ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ - ਆਦਿ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਸਰਸਵਤੀ। ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਅੱਛਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਾਲ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਪੱਕਾ ਹੈ। ਸੁਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ - ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੇਲੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਗਦੰਮਬਾ ਤੇ ਹੈ ਇੱਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਮੰਮਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਹਨ ਫਿਰ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਕੰਨਿਆਂ ਕੁਮਾਰੀ, ਅਧਰ ਕੁਮਾਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ। ਯੁਗਲ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਉਹ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ, ਏਕਾਗਰ ਚਿਤ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਨੇ ਜੇ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਸੰਖ ਵੀ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- "ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ" ਇਸ ਪਾਠ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਭਵ "ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ" ਇਹ ਪਾਠ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਇਕਰਸ ਬਣ ਜਾਏਗੀ ਕਿਉਂਕੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ, ਅਨੇਕ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹਨ, ਪਰ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਆਇੰਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹੀਏ, ਉਹ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਮਾਲ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਮਾਲ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਥੱਲੇ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਦੀ ਗੱਲ ਥੱਲੇ ਖਿੱਚੇਗੀ, ਕਦੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਕਦੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ। ਪਰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਵਿਸਤਾਰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਰਹੇ - ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਭਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇ ਤਾਂ ਵਿਘਨ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਣਗੇ।

ਹਿਮੰਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਕਦਮ - " ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ" (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ)

ਅੱਜ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਬਾਪ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਇਸ ਆਬੂ-ਪਰਬਤ ਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਵੀ "ਆਦਿ - ਦੇਵ" ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਆਦਿ - ਦੇਵ ਮਤਲਬ ਆਦਿ - ਰਚਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਦਿ - ਦੇਵ ਮਤਲਬ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਦੇਵ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਦਾ ਆਦਿ ਦੇਵ - ਦੇਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਮਤਲਬ ਆਦਿ ਦੇਵ ਕਹੇ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਚਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ। ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਤੇ - ਦੇਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਦਿ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਆਦਿ - ਦੇਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਆਦਿ ਕਰਮਾਤੀਤ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ - ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ। ਅਜਿਹਾ ਨੰਬਰਵਨ ਕਿਉਂ ਬਣੇ? ਕਿਸ ਵਿੱਧੀ ਨਾਲ ਨੰਬਰਵਨ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੀ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ - "ਸਮਰਪਣਤਾ", ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਨਾਲ ਵੀ ਸਭ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸਮਰਪਣ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਇਆ। ਦੂਸਰਾ ਕਦਮ - ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਜਦੋਂ ਸਮਰਪਣ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਵ ਸ੍ਰੇਣੀ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਲੇਕਿਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਾਲੀਆਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਿਸ ਤੇ ਹੋਈ? ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗਾਲਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਜਾਂ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੋਏ ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਅਪਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਅਪਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਰਿਹਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ੍ਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਲੇਕਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਰਹੇ, ਉਤਨਾ ਅਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਰੂਪ ਬਣੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਇੰਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੋਏ। ਲੇਕਿਨ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਕਦੇ ਮੁਰਝਾਏ ਨਹੀਂ।

ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਏ - ਇਸਨੂੰ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਕੇਧਿਤ ਹੋ ਅਪਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰੇ, ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵੀ ਸਦਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਸੰਕਲਪਮਾਤਰ ਵੀ ਮੁਰਝਾਉਣ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਰਹਿਮਦਿੱਲ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਛੋਟੇ, ਕਦੇ ਵੱਡੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਣ। ਜਿਵੇਂ ਯਾਦਗਾਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਾਵੀਰ ਹਨੂਮਾਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਤਨਾ ਵੱਡਾ ਪਹਾੜ ਵੀ ਹਥੇਲੀ ਤੇ ਇੱਕ ਗੋਂਦ ਸਮਾਣ ਲੈ ਆਇਆ। ਇਵੇਂ, ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਪਹਾੜ ਸਮਾਣ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਵੇ, ਤੂਫਾਨ ਹੋਵੇ, ਵਿਘਨ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਪਹਾੜ ਮਤਲਬ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੋਟਾ - ਜਿਹਾ ਖਿਡੋਣਾ ਬਣਾ ਖੇਡ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਦਾ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹਲਕਾ ਬਣਾਕੇ ਖੁਦ ਵੀ ਹਲਕੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਲਕਾ ਬਣਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਗੋਂਦ ਬਣਾਇਆ, ਸਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਇਹ ਹੈ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ, ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨਾ। ਮਤਲਬ ਪਹਾੜ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਕੇ "ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ" ਦੇ ਫੁੱਲ ਸਟਾਪ ਨਾਲ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾਕੇ ਬਿੰਦੀ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵਧੋ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਸ੍ਰੇਣੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੇ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ, ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ, ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਲੰਬਾ ਰਾਹ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਮਤਲਬ ਜਿਆਦਾ ਯੁਜ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਇਵੇਂ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ ਲੰਬਾ ਰਾਹ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਾਰ ਹੈ ਸ਼ਾਰਟਕਟ ਰਾਹ ਪਾਰ ਕਰਨਾ। ਪਾਰ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਾਰਟਕਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਬੱਚਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਦਿਲਸਿਖਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਦਾ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ।

ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਘਬਰਾਏਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ! ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਿਆਨ ਦੀ, ਯਾਦ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰ ਵਾਲਾ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ

ਹੈ, ਇਸਲਈ ਭਰਪੂਰ, ਸੰਪੰਨ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸਤਾਰ ਵਾਲਾ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਖਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਸਦਾ ਉੱਛਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਿਸਤਾਰ ਵਾਲਾ ਇਹ ਕਿਉਂ, ਇਹ ਕੀ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਵੇਂ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ... ਅਜਿਹੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਛਲਦਾ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਹੱਦ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਉੱਛਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਹੱਦ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਉੱਛਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਹਾਂਫਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਖੁਦ ਹੀ ਉੱਛਲਦਾ ਹੈ, ਖੁਦ ਹੀ ਹਾਂਫਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਦ ਹੀ ਫਿਰ ਥੱਕਦਾ ਹੈ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ, ਉੱਛਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਡਦਾ ਹੈ।

ਦੂਸਰਾ ਕਦਮ - ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਚੱਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਇਆ। ਸਦਾ ਅਟਲ, ਅਚਲ, ਸਹਿਜ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜ ਨਾਲ ਰਹੇ, ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ 14 ਵਰ੍ਹੇ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ। 14 ਵਰ੍ਹੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ ਜਾਂ ਕੁਝ ਘੜੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ? ਮੌਜ ਨਾਲ ਰਹੇ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗੀ? ਉਵੇਂ ਸਥੂਲ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਪੇਪਰ ਵੀ ਖੂਬ ਲਿਆ। ਕਿੱਥੇ ਨਾਜ਼ ਨਾਲ ਪਲਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਗੋਬਰ ਦੇ ਗੋਲੇ ਵੀ ਬਣਵਾਏ, ਮਕੈਨਿਕ ਵੀ ਬਣਾਇਆ। ਚੱਪਲ ਵੀ ਸਿਲਵਾਈ! ਮੋਚੀ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਨਾ। ਮਾਲੀ ਵੀ ਬਣਾਇਆ। ਲੇਕਿਨ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗੀ ਜਾਂ ਮੌਜ ਲੱਗੀ? ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਮੌਜ ਦੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਰਿਹਾ। ਜੇ ਮੂੰਜੇ, ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਜੇ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਉਹ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜ ਦੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੀ 14 ਵਰ੍ਹੇ ਰਪੀਟ ਕਰਨ ਤਾਂ ਪਸੰਦ ਹੈ ਨਾ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਜੇਕਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ - ਇਸਲਈ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਹਾਂ? ਮੌਜ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣਾ - ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਜੀਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਥੂਲ ਸਧਾਰਨ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਪੀਚ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ - ਦੋਵੇਂ ਮੌਜ ਨਾਲ ਕਰਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੌਜ ਦੀ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣਾ। ਮੁੰਜਨ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸਭ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਬਣ ਕੇ ਆਈ ਹਾਂ, ਸਥੂਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੰਜਨ ਵਾਲੀ ਜੀਵਨ।

ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਦਿਲ ਦੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਨਾ ਕਿ ਸਥੂਲ ਮੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਦਿਲ ਦੀ ਮੌਜ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮੁੰਜਨ ਨੂੰ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮੁੰਜਨ ਵਾਲੇ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਾਧਨ ਹੁੰਦੇ ਵੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੱਲ ਹੁੰਦੇ ਵੀ, ਸਦਾ ਖੁਦ ਮੂੰਜੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੰਜਾ ਦੇਣਗੇ, ਚੰਗੇ ਸਾਧਨ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਵੀ ਮੁੰਜਣਗੇ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੰਜਾ ਦੇਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - "ਸੂਤ ਮੁੰਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਸਕਿਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਧਰਦਾ ਹੈ।" ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੰਜੇਗਾ ਤਾਂ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੰਜੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਫ੍ਰਿਤੀ ਮੁੰਜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮਨ ਮੁੰਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਫ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਮੁੰਜੀ ਹੋਈ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਮੌਜ ਦਾ ਜੀਵਨ। ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ - ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ। ਤਾਂ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਇਤਨੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਦਾ ਅਟਲ, ਅਚਲ ਰਹੇ।

ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਪੇਪਰ ਸੁਨਾਏ। ਪਹਿਲਾ ਪੇਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦਵਾਰਾ ਅਪਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਅੱਤਿਆਚਾਰ। ਦੂਜਾ - ਯਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਆਏ ਹੋਏ ਵਿਘਨ। ਤੀਜਾ - ਕਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦਵਾਰਾ ਵੀ ਟ੍ਰੇਟਰ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਛੋਟੀ - ਮੋਟੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨਾ। ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਦਾ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪਰਵਸ ਸਮਝ ਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਪਾਵਰ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਸਾਮਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਧੁਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਨਾਲ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਜੇ ਅੱਜ ਸਾਮਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲ ਸਮਾਂ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਬੋਲ ਨਿਕਲਦੇ - "ਬਾਬਾ ਤੇ ਬਾਬਾ ਹੈ!" ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਵਾਰਾ ਫੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਸ ਬਣਾ ਵਿਘਨ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕਦਮ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਸਲਈ? ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ। ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ? ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ ਨਾ? ਪੰਜਾਬ, ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇਨੇ ਹੀ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ। ਸਭ ਬਹਾਦੁਰ ਹਨ। ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਵੀਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਦਾ ਕਿੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੇਗਾ? ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੈ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਵੀਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਵੀਰ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ। ਸਮਝਾ? ਅੱਛਾ!

ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੂਫ ਬਾਪ ਸਮਾਨ, ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਰਪਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਕੇ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰ ਸਹਿਜ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮੌਜ ਦੀ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਵੀਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ "ਸਮਾਨ ਭਵ" ਦੀ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ:- ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ? ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕਰੇ ਉਹ ਹੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਖੁਦ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਗਏ। ਸਹਿਜ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਜਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਅਣਨੈਚੁਰਲ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਹੈ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਨਾ? ਅੱਛਾ!

2. ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ, ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਆ ਜਾਵੇ ਪਰ ਡਗਮਗ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥੀ ਖੁਦ ਬਾਪ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਦਾ ਹੀ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਹੋਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ ਉੱਥੇ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਇਸਲਈ ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ, ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਾਜਭਾਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਸੁਖ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਕੁਮਾਰ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਅਚਲ, ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਸਭ ਰਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕਰਸ ਮਤਲਬ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ। ਅਜਿਹਾ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ।

ਮਾਤਾਵਾਂ ਨਾਲ:- 1) ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਕਿਹੜਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੇ, ਮਿਹਨਤ ਨਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ? ਯਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ? ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਹੋ " ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ"। ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ - ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਵਸਤੂ... ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾਪਨ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਮੇਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਤਰੀਕਾ ਹੈ - ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਹੋ "ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ"। ਸਿਰਫ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਮੇਰਾ - ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ। ਸਦਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਧੀ ਨਾਲ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣੋ। ਮੇਰਾ ਕਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਖਜਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ।

2) ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਵਾਨ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹੋ? ਘਰ ਬੈਠੇ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਹੈ! ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਬੈਠੇ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਜੋ ਗਾਇਨ ਹੈ "ਘਰ ਬੈਠੇ ਭਾਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ" .. ਇਹ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਸੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ। ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਭਾਗ - ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚੋ - ਗਾਵੋ।

3) ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਕਿਹੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਬਾਂਇੰਡ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਕਮਬਾਂਇੰਡ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਆਪ - ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਮਬਾਂਇੰਡ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਨਿਰਬਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਮਬਾਂਇੰਡ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ। ਪਹਿਲੇ ਲੱਭਣ ਵਾਲੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ - ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਸਦਾ ਰਹੇ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਾਇਆ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਵੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਮਬਾਂਇੰਡ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਮਬਾਂਇੰਡ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਜੇਈ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਕਨਫਿਊਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਲੂਜ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮੱਸਿਆ ਮੁਕਤ ਭਵ
ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਲੂਜ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਭ
ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਘੁੰਮਣਗੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਦੋ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ

ਹਿਮੰਤ ਹਾਰਕੇ ਕੰਨਫਿਊਜ਼ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਿਲਾਓ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਦਾ, ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ - ਇਸ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਮੁਕਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਬੀਜਰੂਪ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿੱਧੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਪੈਗੰਬਰ ਅਤੇ ਮੈਸੇਜਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਘਰ ਚਲਣ ਦਾ ਮੈਸੇਜ ਦੇਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਿਸ ਵੱਲ ਭਟਕਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਫੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵੱਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਫੈਸ਼ਨ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਰਵਤੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਫੈਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਬਾਲ (ਵਾਲ) ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਨੌਚਰਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫੈਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ।...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਜੱਦ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉਪਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਖਵਈਆ ਹੈ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਮੈਸੇਜਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੈਸੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਸੇਜਰ ਅਤੇ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਛੋਟੇ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਸੇਜ ਅਤੇ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਝੂਠੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਮਹਿਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ। ਸੇ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੋਡ ਗੋਡਜ਼ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਗੋਡ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ - ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗੋਡ - ਗਾਡੇਜ਼ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਇੱਕ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਵੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵਾਂ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਰਾਮਰਾਜ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਥਰਬੁੱਧੀ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੂਰਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਮਾਨ ਸੀ, ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਸਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੁਣ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਕਿੰਨੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਫੈਸ਼ਨ ਆਦਿ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਫੈਸ਼ਨ ਪਿਛਾੜੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਿਅਲ ਸੁੰਦਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਲ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਫੈਸ਼ਨ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਪਾਰਵਤੀ ਮਿਸਲ ਅਸੀਂ ਬਾਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਪਾਰਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਾਲੀ ਜਾਲੀ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੇਖ ਕੇ ਆਸ਼ਿਕ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ।

ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਮੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੁਮੀਂ ਹੋ...ਪਰ ਇਹ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨੇ ਜਰੂਰ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਗੈਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸੇ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਫਿਰ 4 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਨੰਬਰਵਨ ਪਾਵਨ, ਉਹ ਨੰਬਰਵਨ ਪਤਿਤ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ। ਇਹ ਖੁਦ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਪੂਜੀਯ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ, ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਸ਼ਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦਰ ਬਣੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ। ਕਈਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਰਾਈਟ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸ਼ੂਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਸਟਕਲਾਸ, ਸੇਕੰਡ ਕਲਾਸ, ਬੱਚੀਆਂ ਆਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਸਾਡੀ ਥਰਡਕਲਾਸ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਦਿਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰੇ? ਇਹ ਹੋਇਆ

ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਥਰਡਕਲਾਸ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਹੀ ਡਿੱਗਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ - ਵਾਨੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਨ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਹੈ। ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਸਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਮਲਕੀਅਤ ਆਦਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਕੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਖਾਨ - ਪਾਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੱਚੇ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਜਯੋਤੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਜਾਣਗੇ। ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਅੱਗੇ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਲੈਂਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਇਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਘਰ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਕਿਵੇਂ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਆਦਮਸ਼ੁਮਾਰੀ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਦਮਸ਼ੁਮਾਰੀ ਕਿੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ! ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ, ਆਚਾਰਯ, ਪੰਡਿਤ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਸਕੇ। 84 ਲੱਖ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦਾ! ਕਿੰਨੀ ਰਾਂਗ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਸੂਤ ਹੀ ਮੁੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੇ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੀ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸਭ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਰ ਜੱਦ ਤੱਕ ਪਾਵਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਗੇ? ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਅਮਰਲੋਕ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੂਜੇ ਜੋ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਾਂ। ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਰਗ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਮ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਹੈ ਹੁਣ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਲੀਪ ਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਧਰਮਾਉ ਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੇ ਮੁੱਖ ਅਧਰਮੀ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਹੀ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਹੈ ਪੱਥਰ ਪੂਜਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਭਟਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਅੱਖ ਖੁਲੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਨਾਲੇਜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਉਹ ਨਾਲੇਜ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਆਦਿ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਹ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਏ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੋ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਗੈਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲਣ! ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਨ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਵਣ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਐਫ.ਜੀ. ਸਾਡੂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਲੈ ਗਿਆ, ਇਹ ਕੀਤਾ... ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਬੈਠ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਜੱਦ ਬੈਠਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰੋ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਓ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ

ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਰਮ - ਅਕਰਮ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਕਰ ਧਰਮਾਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਇਹ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਮੈਸੇਜ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਡਾਂਸ ਛੱਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਨ ਉਹ ਕਦੀ ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਡਾਂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀੜੀ ਥੱਲੇ, ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਚੋਜ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫਾਸਟ ਜਾਵੇ ਗੇ। ਸਿਰਫ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਅਥਾਰਿਟੀ ਨੂੰ, ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦੇਕੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਡਾਂਸ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਜੱਦ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਡਾਂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਮਹਾਨ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣਾ ਝਾੜ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਵੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅਜਿਹਾ ਸੰਗਠਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਟਾਮੇਹ ਗਰੁੱਪ ਹੋਵੇ ਤੱਦ ਕੋਈ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਏ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੇਹ ਦੀ ਰਗ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਉਪਾਏ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਇੱਕ ਸੇਕੰਡ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਜੀਵਨਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਰਾਵਣਰਾਜ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ। ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਸੀ - ਉਹ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਪਣੇ ਵਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਪੁਕਾਰੋਗੇ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਜੱਦ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਲੂਮ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫਿਕ। ਇਹ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਸਮੁੱਖ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧੁਮਧਾਮ ਨਾਲ ਆਜਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬੈਂਡਬਾਜੇ ਆਦਿ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ। ਇਹ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੁਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਬਣ ਆਏ ਹਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਜੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੋ, ਇਸ ਕਰਮਸ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਟਾਕੀ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹਾਂ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਇੱਥੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਖਿਰ ਇਹ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ - ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਕਲੀਅਰ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਵਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਵਰਗ ਰਚਣ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ। ਜੱਦ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ, ਸਾਰੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਸਹਿਤ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜੇ ਡੀ.ਟੀ. ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਸੂਦ੍ਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਅਮਰੀਕਾ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਮਰੀਕਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਲਪ ਕਾਲ ਦਾ ਭਭਕਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੀਏ, ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਰੇ

ਬਾਬਾ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਈਮਮਿਨਿਸਟਰ, ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਆਦਿ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਰ ਗਏ! ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਝਾੜ ਪਹਿਲੇ ਨਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਜੱਦ ਡੀ.ਟੀ. ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਸੀ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਵੈਰਾਇਤੀ ਧਰਮ ਹਨ। ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦਵਾਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲੈ ਲੈਣ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਸ਼ਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਣਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ ਹਾਂ - ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ - 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਦੀ ਰਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਨਾ ਰਹੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਚਮੜੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ। ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚੱਤੀ ਲਗਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥਮਾਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਸ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਲੈਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਮੈਂ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਮਿਲੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗੇ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਦੇ ਲਈ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹਾਂ ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਫਿਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਰਤਬਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਜਾ ਜੇ ਵੀ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਆਦਿ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਵਿੱਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਸਭ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਬੀ . ਕੇ. ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਕਾਰਡ ਵੀ ਵਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿੱਥੇ ਆਫਿਸ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਰਡ ਦਵੇ, ਪਰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਕਿ ਬੀ. ਕੇ. ਕੌਣ ਹਨ! ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸਾਡੀ ਇਹ ਫੈਮਿਲੀ ਹੈ। ਦਾਦਾ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਮਲਕੀਅਤ ਤਾਂ ਦਾਦੇ ਦੀ ਹੈ। ਪੇਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਕ ਹੈ, ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਕੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਬਾਲਿਗ ਨਾ ਬਣਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖੜੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ। ਇਹ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਧੇ ਦੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਰਾਧੇ ਹਾਜ਼ਿਰ

ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਜਿੱਧਰ ਵੇਖੇ ਰਾਧੇ ਹੀ ਰਾਧੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਇਹ ਗੁੜ - ਗੁੜਧਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ, ਰਾਧੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਭ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿੱਧਰ ਵੇਖੇ ਉੱਧਰ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈ... ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਸੂਰਗ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ। ਬਸ, ਸਵਾਲ ਹੀ ਇਹ ਪੁੱਛਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਵਧੇਗੀ! ਹਰ ਸਾਲ ਆਦਮਸ਼ੁਮਾਰੀ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਜਾਸਤੀ ਮਨੁੱਖ ਹੋਏ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਕਿੰਨੇ ਮਰੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿਮਰੇ... ਹੁਣ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿਮਰੇ ਇਹ ਅੱਖਰ ਝੂਠੇ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਿਮਰੇ... ਉਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਰੇ ਸੇ ਸੂਰਗ ਦਾ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੇ। ਅੰਤਕਾਲ ਨਾਰਾਇਣ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਧੇ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਕਿੱਥੇ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਵਰਲਡ ਦੇ ਕਿੰਗ ਕਵੀਨ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ! ਕਿੱਥੇ ਗਏ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵੀ- ਦੇਵਤਾ ਨਮ:। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਸੀ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਰਚਿਆ ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ-

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਗ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।
2. ਇਵੇਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਕਾਲ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪਧਾਰੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀ ਕਮਬਾਈਂਡ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਪਾਂਡਵਪਤੀ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਕਮਬਾਈਂਡ ਹਨ। ਜੇ ਇਵੇਂ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਕਾਰ ਵਿਚ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦਿਨਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ, ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣਗੇ, ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ, ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪਰਛਾਈ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਇਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਨਮੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਇਆਜਿੱਤ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਜਿੱਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਸਵਕਲਿਆਣੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣੀ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਆਪਣੇ ਸਹਿਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਾਇਆ - ਕਲਪਤਰੁ ਬਣਾਉਣ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਕਾਇਆ - ਕਲਪਤਰੁ ਹੋਵੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਯਦਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰ ਮਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਾਏ ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੀ ਜੀਯਦਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਵਾਪਸ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ।
- ਗੀਤ:- ਮਾਤਾ ਓ ਮਾਤਾ।...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੀ ਲਾਈਨ ਸੁਣੀ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਇੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। 2 - 3 ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਬਰੇਬਰ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ। ਜਗਤਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਅੰਬਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਹੋਣਗੇ। ਦੋਨੋਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ। ਦੋਨੋਂ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾ ਮਾਤਾ। ਹੁਣ ਦੂਜਾ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ। ਜੇ ਕਿ ਸਭ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਸ਼ਿਵ। ਸਿਰਫ਼ ਈਸ਼ਵਰ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਮੰਮਾ। ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ, ਤਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਸਾਕਾਰੀ ਪਿਤਾ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਇਹ ਦੋ ਹੋ ਗਏ। ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ ਤਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਹੋ ਗਏ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਰਚਤਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬੇ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਖਾਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਾਪ, ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਾਦਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਵੰਸ਼ੀ ਫਿਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਏ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਦੇਵਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਆਉ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ -ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੀ ਹੇ ਗੈਡ ਫਾਦਰ, ਲਿਬੇਟਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਫਿਰ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਦਾ ਰਾਜ। ਬਾਪ ਸਿੰਧ ਕਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਲਈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ... ਸਭ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਿਜ਼ੀਉਵਨੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾਇਆ ਕਲਪਤਰੁ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਮਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਮਰਲੋਕ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਅਮਰਲੋਕ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਸੀਤੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਦੇ ਆਕੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ, ਜੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਮਾਲਿਕ ਹੋਈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹੋਗੇ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ। ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ

ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਵੇਲਾ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਤੋਂ ਲਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲੱਗਾ। ਬਾਬਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਸੇਵਿਸ਼ਨੁਪੁਰੀ। ਰਾਜੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਉਤਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਪੂਜਾ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦਾ ਰਾਜ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਕੇ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੈਸ਼ਵੰਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਹਾਂ ਚੋਟੀ। ਚੋਟੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਬਾਪ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੀ ਫਿਰ ਸੂਦ੍ਰ ਅਥਵਾ ਪੈਰ ਬਣੇ। ਪੈਰ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਚੋਟੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫਿਰ ਹੈ ਚੋਟੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪੇਤਰੇ - ਪੇਤਰੀਆਂ ਹੋ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਕਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਸਾਲਟ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ... ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਸਭ ਝੂਠੇ ਥੋੜੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਭਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ, ਬਸ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਠਹਿਰੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਦੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਸੂਦ੍ਰ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਪਤਿਤ, ਸੂਦ੍ਰ, ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓ ਗੰਡ ਫਾਦਰ। ਅੱਛਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਕ੍ਰਿਪੇਸ਼ਨ ਪਤਾ ਹੈ? ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਦੱਸੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੋ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਠਹਿਰੋ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਟੇਜੇਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਨਰਕ ਬਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਸੀ ਫਿਰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ 3 ਰਸਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਟਿਵੇਟਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਤੇ ਤੇਲ ਆਦਿ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿੱਥੇ ਟਿਵੇਟੇਂ ਦੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਗੰਗਾ ਬਹੁਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੌਣ? ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ ਕਿਵੇਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ! ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇ ਭੁਜਾਵਾਂ ਹਨ ਉਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਦੇ ਭੁਜਾਵਾਂ ਹਨ। 4 - 8 ਭੁਜਾ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਚਤੁਰਭੁੱਜ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਅੱਖਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਸਨ। ਵੱਲਭਚਾਰੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਵੈਜੀਟੇਰੀਯਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੈਸ਼ਨਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਧੇ - ਕਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵੱਖ ਮੰਦਿਰ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵੱਖ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫਰਕ ਹੈ। ਰਾਧੇ - ਕਿਸ਼ਨ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਬਚਪਨ ਦਾ ਰੂਪ। ਉਹ ਹੈ ਵੱਡੇ ਪਨ ਦਾ ਰੂਪ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਛੋਟੇਪਨ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਕੋਈ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਰਾਧੇ - ਕਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਝਾੜ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਸੰਕਰਾਚਾਰਯ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ ਹੋ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਬਾਪਦਾਦਾ - ਆਦਿ ਦੇਵ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਗਮ ਤੋਂ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ (ਬੱਚਿਆਂ) ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ - ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੋਲ। ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਤੁਸੀਂ

ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਕਰਾਏ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਗਰ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਏ ਹੋ ਮੇਲੇ ਤੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 3 ਬਾਪ ਹਨ। ਲੇਕਿਕ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਿਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਲੈਣ ਆਏ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰ ਮਰਨਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਾਏ ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀਯਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਲਗਦੀ ਵੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੈ ਜੱਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਕਰ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ।

2. ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਚਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪੱਕਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਰਕ ਤੋਂ ਜਿੰਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਕੇ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਧਰਮ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੋਨੇ ਦਾ ਠੀਕ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦਿਵਯ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਭਵ:
ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਧਰਮ ਮਤਲਬ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਰਮ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੋਨੇ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਠੀਕ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਧੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜੱਦ ਕਰਮ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤੱਦ ਧਾਰਨਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਦੋਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਠੀਕ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀਵਾਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਧੀ, ਕਰਮ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਉਵੇਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈੱਟ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਅਪਸੈੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ, ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ ਜੋ ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੁਣ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਕਿਸਦੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਮਾ, ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਹੈ। ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਮੁਤਾਬਿਕ ਈਸ਼ਵਰ ਸੁਵਿਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂਕਿ ਫਾਦਰਹੁਡ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਫਾਦਰਹੁਡ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵਰਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਵਰਲਡ ਗੀਡ ਫਾਦਰ। ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹਨ? ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਗੀਡ ਫਾਦਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਬਾਪ ਦੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਬੰਦਗੀ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੂਜਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗਾ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੀਵਨ - ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਨੂੰ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾ ਟਾਕੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਬੇਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮੂਵੀ। ਇਸਾਰੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਨਣਗੇ ਨਾ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕਿਵੇਂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਚਕ੍ਰਵਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੇ ਹੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੇਵਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ, ਸੰਪੂਰਨ ਪਤਿਤ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ। ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੰਪੂਰਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਤੋਂ ਹੁਣ ਆਇਰਨ ਏਜ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹਾ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕਦੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਾਉਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇਗਾ? ਬਾਪ ਦੇ ਸ਼ਿਵਾਏ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇੱਥੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਦੋਂ, ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਨ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀਲਕਸ਼ਮੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਮਰਕਥਾ ਅਤੇ ਤੀਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ। ਬਾਪ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਫਿਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ! ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪਏ ਹਾਂ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਥੋੜੀ ਨਾ ਭਗਵਾਨ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੋਣਗੇ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਹੋਰ ਵੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਜਿਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਿਜੈਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਪੁੱਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਕੌਣ ਹੈ? ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਫੇਰਦੇ - ਫੇਰਦੇ ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇਗੇ। ਮਾਲਾ ਬੈਠ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਧਰੇ ਬਾਹਰ ਖਿਆਲਾਤ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅੰਦਰ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਦੀ ਧੁੰਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਵਾਜਾ ਵਜਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਤਵਾਦੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਰੱਖੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੇਉਧਾ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੁੰਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਆਸੇ - ਪਾਸੇ, ਮਿੱਠੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਮਬੇ ਆਦਿ ਹੋਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੱਛੀਮਿਆਨੀ ਸੀ। ਮੱਛਲੀ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸੁਖਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੱਛੀਮਿਆਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੇਮਬੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਹਾੜੀਆਂ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕਿਧਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਥਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਰੈਸਟ ਲੈਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੱਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਓ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਾਜ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਆਇੰਟ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ, ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ। ਪਰੰਤੂ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਮਿਤ ਹੈ। ਸਭ ਮਰਣਗੇ ਤਾਂ ਤੇ ਵਾਇਆ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਸੋ ਵੀ ਸਿਰਫ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਨਾ ਮਰਣਗੇ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹਾਰਟ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਹਾਰਟ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਇਆ ਖਲਾਸ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡਾਕਟਰ ਆਵੇ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਮੌਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹਾਸਪੀਟਲ ਨਾ ਡਾਕਟਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਾ ਕ੍ਰਿਆਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਮੁਸਲਾਧਾਰ ਬਰਸਾਤ ਪਵੇਗੀ। ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰ ਥੋੜੀ ਨਾ ਲੱਗੇਗੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ - ਅਜਿਹੇ ਬੇਮਬਜ਼ ਬਣਾਈਏ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਫੁੱਟ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਣ। ਅਜਿਹੇ ਬੇਮਬਜ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਮਬਜ਼ ਦੀ ਇੰਮਪਰੂਵਮੈਂਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਹੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਗਈ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਖਧਾਮ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ - ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ... ਜਦਕਿ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ। ਫਿਰ ਜੋ ਪੁਜੀਏ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਨ, ਉਹ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜੀਏ ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਵਤੇ ਪੁਜੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਹੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਜੀਏ ਸਨ ਫਿਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰੀ ਵੀ ਕੋਈ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਹਿਸਤੇ - ਆਹਿਸਤੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਾਮਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਪੁਜੀਏ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਹੀਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਪੂਜਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਰੇਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ

ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੂਜਾ ਫਿਰ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਸਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋ। ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਪੂਜੀਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਨਾ ਪੂਜੀਏ ਹੋ, ਨਾ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੂਜੀਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੰਗੇ ਤੇ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਉਹ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਭੇਗਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਯੂਕਤੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਉਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਾਂਗੇ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਆਉਣਗੇ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਬਨਾਉਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੂਜੀਏ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਆ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਾਜਾਈ ਪਦਵੀ ਲੈਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗਮ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਮਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੇਗਮਪੁਰ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਸ਼ਟਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਗਮ ਅਤੇ ਬੇਗਮ ਦੀ ਹੁਣ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ, ਗਮ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਸਦਾ ਬੇਗਮਪੁਰ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਅਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ, ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਜਿੱਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਵਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਵਸ਼ੀਭੂਤ ਹੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਗਵਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਬੇਗਮਪੁਰ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਗਮਪੁਰ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੀ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੀ ਬਿਗੜੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮਤਲਬ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇਕੇ ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਭੱਠੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਇਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਰੂਹਾਨੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਇਧਰ - ਉਧਰ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਇਧਰ - ਉਧਰ ਭਟਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਝੂਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਉਬਾਸੀ ਦੇਣਗੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਦਿਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਵੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੇ ਦੋ ਅੱਖਰ ਸੁਣੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਸਭ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਹੈ - ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਵਿਗੜੀ ਤੋਂ ਸੁਧਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਬੱਚੀ ਸਭ ਵਰਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਾਂ। ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਲੜਦੇ ਝਗੜਦੇ ਕਿਉਂ? ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਧਰਮ, ਕਈ ਮੱਤ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਰਾਜਾਵਾਂ ਨੇ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਾਮ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਗੁੱਸਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਲੋਭ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲੋਭੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਰ ਜੋ ਕਾਮੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨਾਮ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਕਾਰੇ ਦੀ ਖਾਏ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਕਲਿਆ। ਕਲਸ਼ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਅਤੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਚਿੰਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਅਤੇ ਸਾਗਰ? ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਨੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ? ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਖੇਡ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਬਲਿਸਫੁਲ, ਪੀਸਫੁਲ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਵਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਰੇਬਰ ਰਾਵਣ ਸਾਡੀ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦਾ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸਾੜਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੱਦ ਤੋਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੱਤ - ਸੱਤ ਕਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਭੁੱਲ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ। ਬਾਪ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਭੁੱਲ ਹੈ! ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰੇ ਹਾਰ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਜਿੱਤੇ ਜਿੱਤ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਹਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੇਕੰਡ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਰਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼। ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਐਕੂਰੇਟ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲੰਕਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਖੰਡ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਲੰਡਨ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਅਮਰੀਕਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲਦਾ ਹੈ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਹੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੁਣਾਓ, ਵੇਦ ਸੁਣਾਓ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਗੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਜਾਸਤੀ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ? ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਖੇਡ ਖਲਾਸ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ

ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਅਤਿ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕਲਪ ਅੱਖਰ ਛੱਡ ਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਅੱਖਰ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਉਲਟਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਅਤੇ ਘੇਰ ਸੋਝਰੇ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਬਾਕੀ ਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਆਉਣ ਦੀ ਤਾਂ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਦੀ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਹਨ। ਪਰ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਪਵੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇਸ਼ - ਦੇਸ਼ਾਂਤਰ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਨਾ। ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਇਹ ਝਾੜ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਸੜ੍ਹ ਮਰੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਜਲਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਾੜੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖ ਮਨੁੱਖ ਹਾਯ - ਹਾਯ ਮਚਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਇਹ ਦਾਦਾ ਤਾਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਸੀ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਜੇਹਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ 16108 ਰਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੜਾ ਹੰਗਾਮਾ ਮੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਜਾਉਣ ਦਾ। ਹੁਣ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਕੈਣ ਮਾਰੇ। ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਆਬੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਉਹ ਤਾਂ ਜਾਦੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੰਬੀ ਚੋੜੀ ਗੱਲ ਦੱਸਕੇ ਮੱਥਾ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਸਭ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ। ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਵੇਦਾਂ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਟਾਈਟਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾ - ਮਹਾਉਪਾਧਿਆਇ, ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ 108 ਸਰਸਵਤੀ ਇਹ ਸਭ ਟਾਈਟਲ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਕ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੱਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਏ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਥੇ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਪਾਰਵਤੀ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੈਠ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਸ਼ਿਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੰਕਰ ਪਾਰਵਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਗਵਤ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ - ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਜਾਕੇ ਦੇਵਾਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਰਾਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਗਿਆਨ ਦਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ ਫਿਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ, ਵੈਸ਼ ਵੰਸ਼ੀ, ਸੁਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੀ ਚੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸ੍ਵਰਾਜ ਲਵੇ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚਿੱਠੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੇਕ੍ਰੇਟਰੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਰੂਰੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਅਸ਼ਟਾਵਕਰ ਨੇ ਜਨਕ ਨੂੰ ਸੇਕੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਾਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਥੇ - ਉੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਸਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇਗਾ ਤਾਂ ਝੂਟਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਾਚੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਭੱਠੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਝੂਟਕਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਝੱਟ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਕੋਈ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਪਾਰੂ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਲੰਬੀ ਹਿਸਟਰੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚੀਆਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਦੂ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਝੱਟ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਕੁੰਠ ਤਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੈਕੁੰਠਵਾਸੀ ਹੋਇਆ, ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਦਵੀ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਾਲੇ ਮਦਰ - ਫਾਦਰ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਰਹੋ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਗੋ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧੰਧਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਕਾਗਰ ਹੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਥੀਪਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਸਟੇਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਵਮਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਕਮਬਾਈਂਡ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਨੋਂ ਦਾ ਸਾਥ ਹੈ, ਜੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਪਾਰੂ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਹੀ ਗਹਿਰਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਿਵਮਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਥੀਪਨ ਦਾ ਅਤੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਸਟੇਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਰਵਿਘਨ ਅਤੇ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹੋ - ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੀਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਭੇਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਰਸਮ ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੀਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਅਭੇਗਤਾ ਹੈ। ਖਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬਾਸ਼ਨਾ (ਖੁਸ਼ਬੂ) ਤਾਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭੇਗ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਹਮਾਰੇ ਤੀਰਥ ਨਿਆਰੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਠਿਆ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਮਸਤੇ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸਮੇਤ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਆਏਗਾ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਰਿਸਪਾਂਡ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਰਿਸਪਾਂਡ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਅਰਥ ਸਮੇਤ ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਆ ਗਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਰੇਬਰ ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਸਲ ਪਰਿਚੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਮਤਲਬ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਭ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁਖ ਹਰੇ, ਸੁਖ ਦੇਵੇ। ਜਦੋਂ ਸੁਖ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਖ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦੀ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ ਅਤੇ ਸੰਘਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ। ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਜਰੂਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣਾ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਹੋਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਵੇਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ। ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ। ਇਹ ਸਮਝਾ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੂਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲੀਏ। ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ। ਕਹਿਣਗੇ ਉਹ ਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ

ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਉਹ ਜਰੂਰ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਵੀ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੂਦ੍ਰ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਨਾਉ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੋੜਨੇ ਫਿਰ ਬਨਾਉਣੇ ਸੌਖੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਰੂਦ੍ਰ ਯਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਭਗਤ ਸਾਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਦਦਗਾਰ, ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਭਗਤ ਲੋਕ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਣਾਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਯਗ ਜੋ ਰਚਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਯਗ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵੱਡਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕੀ ਵੱਡਾ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਲੱਖ - ਲੱਖ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਛੋਟਾ ਯਗ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ 5 - 10 ਹਜ਼ਾਰ ਬਨਾਉਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਸੇਠ ਉਵੇਂ ਦਾ ਯਗ ਫਿਰ ਉਤਨੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਨਾਉਂਦੇ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਬਾਕੀ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਨਾਉਂਦੇ ਫਿਰ ਉਤਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਯਗ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੂਜੀਏ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪੂਜੀਏ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਪੂਜੀਏ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਜੀਏ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਪੂਜੀਏ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੂਜੀਏ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ। ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਵੇ - ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਵੀ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਰਖ ਲੈਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗੋਂ ਬੈਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬੈਲ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ? ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬੈਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੈਲ ਤੇ ਕਿਸਨੇ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ! ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਜਾਨਵਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੋਪਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸੀ। ਢੇਰ ਹਨ ਜੋ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਡੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਨਗਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਿਥੋਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਅਥਾਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਥਾਵਾਂ ਆਦਿ ਸਭ ਅਨਾਦਿ ਹਨ। ਪੁੰਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਅਨਾਦਿ ਵੀ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਸਿਤਾਰੇ ਆਦਿ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਦਲ - ਸਦਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਨੂੰ ਹਨ੍ਹੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ। ਸਿਤਾਰੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਹਾਨੀ ਤੀਰਥ। ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਿਥੋਂ ਫਿਰ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਹੈ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਅਮਰਲੋਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ - ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ! ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਤਨੀ ਆਦਤ ਹੈ ਜੋ ਛਿਪਾਕੇ ਜਰੂਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਕਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ। ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਤਿਤ, ਉਵੇਂ ਯਾਤਰੀ ਵੀ ਪਤਿਤ। ਪੰਡੇ ਲੋਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ"। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਸ ਇੱਕ ਹੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਕਿੰਨਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਸਜਾ ਖਾਓਗੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਕਮਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਠੋ, ਬੈਠੋ, ਖਾਵੇ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਟੈਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਭੋਗ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨਾ। ਭੋਗ ਵੀ

ਕਿਸਨੂੰ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਉਹ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਦੁੱਧ ਵੀ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਭੇਗਤਾ ਹਾਂ! ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਭੋਗ ਰੱਖੋਗੇ ਲੇਕਿਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਭੋਗ ਲਗਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਹੀ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੋਗ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੰਡਕੇ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਭੋਗ ਜਰੂਰ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਖਾਂਦੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੋ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਬਾਸ਼ਨਾ ਤੇ ਆਵੇਗੀ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਭੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਆਰਗੰਜ ਤੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੂੰਹ ਹੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਗੋਮੁਖ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਰੇਬਰ ਗਊ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੇਨੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ ਕੈਣ! ਇਸਲਈ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਰੱਖਿਆ - ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਇਹ ਹੈ ਨਾ। ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਦਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧ ਜੀ ਭਵ। ਬਾਪ, ਮਾਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਉਹ ਹੀ ਰਾਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੋ ਹੋ, ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਆਨੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਭਾਵੇਂ ਅਭੇਗਤਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਜਿਸਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਪੂਜਨੀਏ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਖੁਦ ਨੂੰ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਸਮਝਕੇ ਹਰ ਕੰਮ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਇਹ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਰਚਤਾ ਸਮਝਕੇ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਖੁਦ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਰਚਤਾ, ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾਲ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯਥਾਰਥ ਵਿੱਧੀ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੱਧੀ ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਪੇਪਰ - ਟਾਈਗਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

“ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ”

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਦੀਪਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਰਵ ਦੀਆਂ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਦੇ, ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਦੀਪਕ ਹਨ। ਦੀਪਕ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਜਗਦੀ ਜੋਤ। ਸਦਾ ਜਗਦਾ ਹੋਇਆ ਦੀਪਕ ਪਿਆਰਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦਾ ਦੀਪਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੇਗਾ? ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਜਗਮਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੀਪਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਦੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਦਾ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਰੂਹ ਰੂਹਾਨ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ? ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਸਨੇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਟੱਸ਼ਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ - ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਰਵ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸਰਵ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ ਪਰ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੋਚਨਾ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਸੋਚਨਾ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਹਨ ਪਰ ਸਾਰੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਕੀ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਕੀ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਸਵਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ ਪਰ ਜਦੋਂ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਉਹ ਹੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਸਮੇਂ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਆਏ ਹੋਏ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ ਰੂਪੀ ਪੇਪਰ ਕਿਤੇ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ ਕਾਰਨ, ਸੰਸਕਾਰ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ - ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ। “ਅਗਰ” ਅਤੇ “ਮਗਰ” ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਣਾ ਤੇ ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਹੋਇਆ - ਇਸ ਅਗਰ, ਮਗਰ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ, ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਨਾਲ ਲੈ ਵੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਤਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾ ਹੀ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਇਮਰਜ਼ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਰਚਨਾ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਕਾਰ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਰਚਨਾ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਹੀ ਸਨੇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ - ਬੱਚੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਲਨਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ - ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿਮਿਤ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਂ ਦੀ ਮਮਤਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਮਮਤਾ ਹੈ, ਮੇਹ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਮੇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮਮਤਾ ਕਰੇ, ਸਨੇਹ ਕਰੇ - ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਂ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਾਂ ਕਰੇ, ਬਾਪ ਕਰੇ - ਦੋਨਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ - ਜਿਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਕਸ਼ੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਵੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਮਾਨ ਸਾਕਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਾਥੀ, ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਨੇ ਹੀ ਪਾਰ੍ਹ ਸਦਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਹੋਈ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਮਾਨ ਸਾਕਸ਼ੀ, ਸਾਥੀ ਬਣਨ।

ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੂਰਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ, ਉਹ ਕੀ? ਹਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲੋਂ ਸਨੇਹ ਕਦੀ ਟੁੱਟਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਚਾਹੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ, ਭਾਵੇਂ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣ ਚਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਮੇਤੀ ਬਣ ਸਨੇਹ ਦੇ ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਹੋਏ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਸਨੇਹ ਦਾ ਧਾਗਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਨੇਹ ਦੀ ਮਾਲਾ ਤੇ ਲੰਬੀ ਹੈ, ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਮੁੱਚੇ ਵੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦਾ ਹਨ ਜੋ ਜੁਦਾ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ “ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ” ਸ਼ਬਦ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਅਗਰ - ਮਗਰ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਸਾਥੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਾਥੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਨੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾਉਣਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। ਸਨੇਹ ਦੀ ਮਾਲਾ ਤੇ ਤਿਆਰ ਹੈ ਪਰ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਏ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। 108 ਤਾਂ ਕੀ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਖੁਲੀ ਛੁੱਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿੰਨੇ ਵਿਜਯੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੇ ਉਹੀ ਵੱਡੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। 108 ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਓ। ਹੈ ਹੀ 108 ਨੰਬਰ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ - ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਣੇ।

ਵਿਜਯੀ ਬਣਨ ਲਈ ਬੈਲੇਂਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈਲੇਂਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਆਸ਼ਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਸ਼ਾ ਤੇ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਈ - ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦੀ। ਦੂਸਰੀ ਆਸ਼ਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀ, ਉਹ ਹੈ - ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ - ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਸਿਰਫ਼ ਸੰਕਲਪ ਤੱਕ ਅਤੇ ਚਾਹਨਾ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਹਨ, ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਹਨਾ ਤਾਂ ਇਹੋ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖੀਏ ਪਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ? ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਜਿਗਰ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਜਿਗਰ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਅਟੁੱਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਸ ਅੰਡਰਸਟੈਂਡਿੰਗ (ਗਲਤਫਹਿਮੀ) ਕਰੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਆਕੇ ਸੁਣਾਏ ਅਤੇ ਕਦੀ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੁਦ ਬਾਪ ਵੀ ਕਿਸੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਵੇ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸਨੇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਸ ਅੰਡਰਸਟੈਂਡਿੰਗ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਸਦੈਵ ਇਹ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਕਦੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਹੋਰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਮੀਪ ਸਮਝਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇਪਨ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਜਿਗਰੀ ਸਨੇਹ, ਜੋ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਸਦਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ “ਹਾਂ ਜੀ” ਕੀਤਾ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾ ਹੀ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੋਵੇ, ਭਾਵਨਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਵਿੱਧੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ, ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਖੁਦ ਹੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਪਲੜਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਪਰ ਸਰਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦਾ ਪਲੜਾ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਭਾਰੀ, ਕਦੀ ਹਲਕਾ। ਕਿਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਰੀ, ਕਿਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਲਕਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰਹੇ - ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਸੁਭ ਆਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣੇ।

ਸਨੇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਦੂਸਰੇ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਪਰ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਬਣਾਇਆ, ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ, ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ ਰਹੇ। ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਕਦੀ ਵੀ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਕਿਉਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ, ਨਿਮਿਤ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਇਆ। ਕਦੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚਾ ਸਨੇਹ, ਨਿਸਵਾਰਥ ਸਨੇਹ, ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ। ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ-ਪਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਪਲਾਨ ਹੈ - ਨਹੀਂ। ਸਨੇਹ ਇਹ ਮੇਰਾਪਨ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਸੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ। ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਜਾਂ ਪਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਬੋਲ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਸਧਾਰਨ, ਹੁੱਜਤ ਦਾ ਬੋਲ ਹੋਵੇ ਪਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੀਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ - ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ। ਸਨੇਹੀ, ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਨੁਮਾਨ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ - ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ! ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਫੇਥ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਹਲਕਾ ਬੋਲ ਵੀ ਇਵੇਂ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਮਤਲਬ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਬੇਮਤਲਬ, ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ

ਲੱਗੇਗਾ। ਜਿੱਥੇ ਸਨੇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਉੱਥੇ ਫੇਬ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਜਾਂ ਫੇਬ ਹੋਣਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੱਤਾ, ਇਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਸਨੇਹ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੁਣਾਈ, ਉਸ ਵਿੱਧੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਲੈਂਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਉਣਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ - ਇਹ ਬੈਲੈਂਸ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੱਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਸਭਤੋਂ ਸੇਵਾ ਛੁਡਾਕੇ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਇਸਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਤਿਆਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਸੇਵਾ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ - ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ 50 -60 ਸੈਂਟਰਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੇ ਵੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਣ! ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜਮਾਂ ਖਾਤਾ ਉਤਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ, ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ 2 ਸੈਂਟਰ ਹਨ, ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੈਂਟਰਾਂ ਦੀ ਇੰਚਾਰਜ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ 50 ਸੈਂਟਰਾਂ ਦੀ ਇੰਚਾਰਜ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਜੇਕਰ ਦੋ ਸੇਵਾਕੇਂਦਰ ਵੀ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ, ਹਲਚਲ ਤੋਂ, ਸਵਭਾਵ - ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਟੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ ਤਾਂ ਦੋ ਸੈਂਟਰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੀ 50 ਸੇਵਾਕੇਂਦਰ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਖਾਤਾ ਜਮਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਓ ਕਿ ਮੇਰੇ 30 ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ ਪਰ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਿੰਨੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ? ਸੈਂਟਰਜ਼ ਵੀ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਓ, ਮਾਇਆ ਵੀ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਓ - ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਬਾਪ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ - ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਦਿਨ - ਰਾਤ ਨੀਂਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਭੋਜਨ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ - ਐਨਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ! ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਬਿਜ਼ੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ? ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਇਸਨੇ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਮੇਰਾ ਹੱਕ ਪਰ ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਕ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਸਮਝਾ? ਸੇਵਾ ਮਤਲਬ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਦੇ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਜੇਕਰ ਸਰਵ ਦੀ ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ - ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਚੈੱਕ ਕਰੋ - ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਫਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ? ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰਕੇ ਚੌਂਕ ਕਰੋ।

ਅਜਿਹੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਵਧਾਉਣਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਪਰ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲਵੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ। ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਉੱਥੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਸੀ ਅੱਜ ਦੀ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ। ਅੱਜ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਸੀਜ਼ਨ ਦਾ ਲਾਸ਼ ਚਾਂਸ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਸੁਣਾਇਆ। ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪਾਸ ਦਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਹਾਲੇ ਦੂਸਰਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਦੀਪਕ ਸਦਾ ਜਗਮਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਚਾਰੋ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸਰਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੀਪਕ, ਸਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਸ਼ੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਬੈਲੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਦਿਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਖਾਤਾ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਦੀਪਕਾਂ ਦੀ, ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਸਾਕਸ਼ੀਪਨ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਭਵ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਸਾਕਸ਼ੀਪਨ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਇੱਕਰਸ, ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਵੀ ਬੁਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਚੰਗਿਆਈ ਹੀ ਦੇਖੇਗੀ ਮਤਲਬ ਸਵ - ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਕਲਿਆਣ ਦਾ ਖਾਤਾ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ ਹੈ - ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਨਾਲ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਅਮੁਲ ਸਮਝ ਕੇ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾਏ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਵਰਗਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ" ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਕੇ ਖੁਦ ਵਾਨਪ੍ਰਸਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਪੈਗਾਮ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖਕਰਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਪੈਗਾਮ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ ਉਹ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ।
- ਗੀਤ:- ਹਮਾਰੇ ਤੀਰਥ ਨਿਆਰੇ ਹੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਸ ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਸਮਝ ਗਏ। ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਲ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ, ਈਸ਼ਵਰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇ 100 ਫਲੋਰਸ, ਕਿਸੇ ਦੇ 500 ਫਲੋਰਸ, ਕਿਸੇ ਦੇ 50 ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਖੇਜੇ ਦਾ ਆਗਾਖਾਂ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲੋਰਸ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਕਿਨਾਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਅਨੇਕ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਪਦਮਾ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਗਾਖਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੋਲਕੇ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਨੇ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੀਰੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ। ਹੀਰੇ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਹੀਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਅੱਜਕਲ ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਵਜਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਪਲੇਟੇਨਿਯਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੋਨੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਵਜਨ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ... ਅਜਿਹੇ ਗੁਰੂ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਿ ਦਵੇਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਜਨ ਕਰੋਗੇ? ਹੀਰੇ ਵਜਨ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਜਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਦ ਦਾ ਹੀ ਵਜਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬਿੰਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਜਨ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂ ਕਿਨਾਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਹਲਕਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਦੀ ਕੁੱਝ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਏਵਜਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਾਮਨਾ ਤਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਵੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ, ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਥੋੜੀ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੀਤਾ, ਬਸ। ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਸਾਰਾ ਸਾਗਰ ਮਸ (ਸਿਆਹੀ) ਬਣਾਓ। ਸਾਰਾ ਜੰਗਲ ਕਲਮ ਬਣਾਓ... ਤਾਂ ਵੀ ਐਂਡ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਿਖਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਢੇਰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕੋਈ ਪਰੰਪਰਾ ਤੇ ਚਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੰਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਨਾਲ, ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਰਚਨਾ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣਗੇ, ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣਿਆ, ਸਾਡੇ ਤੀਰਥ ਨਿਆਰੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਜਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕਿ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੱਤਵ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਹਵਾ ਆਦਿ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬਾਪ ਹੈ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ - ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦਾ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੋ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸੁੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੁਰਜਿੱਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਕਦੀ ਵੀ ਮੂਰਛਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਡਿਅਰ ਚਿਲਡਰਨ, ਆਈ ਐਮ ਯੌਰ ਓਬੇਡੀਏਂਟ ਫ਼ਾਦਰ। ਵੱਡੇ, ਆਦਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਆਈ ਐਮ ਓਬੇਡੀਏਂਟ ਸਰਵੈਂਟ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣਗੇ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਫਲਾਣਾ। ਆਪੇਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੋ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅਨੇਕ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੱਤ ਬਾਬਾ, ਸੱਤ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਣ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣ ਵੱਖਰੇ - ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਗੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੈਵੀ - ਗੁਣ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਥਿਰ ਹੈ ਹੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਟਾਇਟਲ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਫਿਰ ਸਰਵ ਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾ। ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ, ਆਕੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣਨਗੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਪਛਾੜੀ ਨੂੰ ਹਾਯ - ਹਾਯ ਕਰ ਕੇ ਰੋਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਜੈ - ਜੈ ਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਅਥਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੀਜ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤੁਬਕਾ ਵੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦੇ - ਉੱਤਰਦੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਲਿਫਟ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਉੱਪਰ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ। ਸਰਵ ਦਾ ਭਲਾ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਦੇਖੋ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਵੈਰਾਗ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਗਦਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ - ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦੀ। ਹੁਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਇਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੁਨੀਆਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਬਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਵਾਉਣਗੀਆਂ। ਬਰੇਬਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪੁਰਨਿਦੇ ਬਾਦ ਨਵੀਂ ਜਰੂਰ ਹੈ ਹੀ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਲੋਕ ਸਮਝਣ ਕਿਵੇਂ? ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਯਗ ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਹੂਤੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ। ਵਿਜੇ ਤਾਂ ਪਾਡਵਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਡਵ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਦੁੱਖ- ਹਰਤਾ, ਸੁਖ- ਕਰਤਾ, ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ, ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੇਰੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠੋਗੇ। ਨਹੀਂ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ। 7 ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੋਰਸ ਲੈ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਛੀ - ਛੀ ਖਾਣਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਮੁਰਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ, ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਹੰਗਾਮਾਂ ਆਦਿ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤਾਂ ਮੁਰਲੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਪ੍ਰਲਯ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਸੋ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਊ ਵਰਲਡ, ਓਲਡ ਵਰਲਡ, ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਓਲਡ ਵਰਲਡ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਪ ਦੀ ਆਯੂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਕਲਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਐਕਟਰਸ ਹੋ ਕੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ ਕਿਵੇਂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਰਿਪੀਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਓਬੀਡੈਂਟ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਕੰਟਰਾਸਟ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਬਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
 ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਯਕਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਅਵਿਯਕਤ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਰੂਪ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਫ਼ੇਦ ਵਸਤਰਧਾਰੀ ਅਤੇ ਸਫ਼ੇਦ ਲਾਈਟਧਾਰੀ ਭਵ।
 ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਫ਼ੇਦ ਵਸਤਰਧਾਰੀ ਕੌਣ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਰੂਪ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਓ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਬਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰੂਪ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਦਲ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਛਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਓ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਦੇਖਣ ਤਾਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਏਗਾ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਡਿਟੈਚ ਹੋਕੇ ਅੰਤਵਾਹਕ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਹੋਵੇਗੇ। ਮਨਸਾ ਪਾਵਰ ਫੁੱਲ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਰਵ ਗੁਣਾ ਤੇ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲਾਲਸਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬੱਚੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ, ਉਹ ਕਦੀ ਬੁੱਢਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਹੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨਾ ਭੋਲਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਭ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਇਹ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਏਵਜ਼ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਯੂਟੀਫੁਲ ਤਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪਾਰ ਧਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਸੇ ਨਿਰਾਲਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਗੀਤ ਹੈ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੋਲੇਨਾਥ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੋਲੇਨਾਥ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੁਦਾਮਾ ਨੇ ਦੇ ਮੁੱਠੀ ਅੰਨ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਗਏ। ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ? 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੇਬਰ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਦੀ ਏਵਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਹ ਤਨ - ਮਨ ਧਨ - ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਧਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਆਤਮਾ। ਭਗਵਾਨ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਏਵਜ਼ ਵਿੱਚ। ਬਹੁਤ ਬਿਯੂਟੀਫੁਲ ਤਨ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਪਾਰ ਧਨ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਣਗੇ। ਜਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੈ। ਧਨ ਦੇ ਬਗੈਰ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਅਥਾਹ ਧਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਭੋਲਾ ਹੈ, ਕੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ! ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹੈ ਬਾਪ! ਉਝ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਗ੍ਰਾਹਕ ਹੀ ਹੈ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮਿਲਕੀਯਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ ਗ੍ਰਾਹਕ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਭੋਲਾਨਾਥ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਗ੍ਰਾਹਕ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਲਈ ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਤਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਲਸਾ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ - ਬੁੱਢੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਾਇਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਬੁੱਢਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾ ਕਦੀ ਬੁੱਢਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਬੁੱਢੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ ਅਭੇਗਤਾ। ਮੈਂ ਕਦੀ ਖਾਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਸਿਰਫ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣ। ਸੁਪੀਮ ਰੂਹ, ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਰੂਹ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਰੂਹ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮੱਤਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੂਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਠਹਿਰਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਲੇਪ - ਛੇਪ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਪ ਆਤਮਾ, ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ। ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ - ਪਾਪ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁੰਨ ਸ਼ਰੀਰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਆਈ, ਟੇਸਟ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਟੇਸਟ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਭੇਗਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਤਾਂ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਖਵਾਉਣਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਿਰ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਪਿਤ੍ਰ ਆਦਿ ਖਵਾਉਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨਟਸ਼ੇਲ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗ ਜਾਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ

ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਲਿਖੇਟਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਲਿੰਗ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਕਦੀ ਚੇਤੰਨ ਸਨ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਨਹਿਰੂ ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋਟੋ ਕੱਢ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੜ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪੂਜਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਆਇਆ ਸੀ ਫਿਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ - ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਝੱਟ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੇਤੰਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਹੈਵਿਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਪਰ ਸੁਣਾਏ ਕਿਵੇਂ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਫਿਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਇਸਲਈ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨਾਮ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਓ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਕਿੰਨੇ ਰਮਣੀਕ ਨਾਮ ਆਏ। ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਨਾਮ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਿਸਟ ਵੀ ਜਰੂਰ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਜੱਦ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਆਕੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹਠਯੋਗੀ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜਯੋਗੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਘਰਬਾਰ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖਲਾਸ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਚਦਾ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਜੇ ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ, ਪਰ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਸਭ ਨੇ ਜਰੂਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਫਲਾਣਾ ਮੇਕਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਤਾਂ ਗਪੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਦੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਖੇਡ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਮੇਕਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੇਕਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੱਖੀ ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਪਾਸ ਹੋਈ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪਾਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਭੋਲਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਉਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕੌਣ - ਕੌਣ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ? ਉਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਨਾਮ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਅਮਰੀਕਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਰੇਸ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਲਾਹ ਅਵਲੀਨ ਦੀ ਵੀ ਸਟੇਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਠਕਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਬੇਰ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਾਟਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਕਾਰੂਣ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਭੱਜ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੂਫਾਨ ਉੱਡ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਨਾਟਕ ਆਦਿ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਗੱਲ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਅਲਾਏ ਹਨ ਉਹ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੱਚਾ ਸੇਨਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਝੂਠੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਫਿਰ ਸੱਚੀ ਬਣੇਗੀ - ਇਸ ਯਾਦ ਅਗਨੀ ਨਾਲ। ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਬਗੈਰ ਸੇਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਠਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਸਨ ਆਦਿ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਲਗਾਓਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਲੇਟਕੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉ, ਬਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਗੰਗਾ ਦਾ ਤੱਟ ਹੋਵੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਗੰਗਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤਾਂ ਗੰਗਾਜਲ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਹਰਿਦਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠੋ, ਭਾਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਦ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ

ਪਵੇ। ਉਸ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਰੇਗਾ ਉਹ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਰਵਾਂ, ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਰਿਜਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰੁਦ੍ਰ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਖਾਸ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਆਮ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪੂਜਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਨਿਆਸ ਲੈ ਲੈਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੇਗਮਪੁਰ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਵ:

ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਜੋ ਡਾਇਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਤਾਂ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਮਾਧਾਨ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਹੈਮਰ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਓ। "ਡਰਾਮਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਹਾਈ ਜੰਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਫਿਰ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਾਸ ਬਣ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣੋ, ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਨਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹੀ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ 2- ਜੇ ਪੱਕੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣਨ ਉਹ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰ ਸਕਣ ਇਵੇਂ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੈਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਊ ਦੀ ਪੂੰਛ ਫੜਨ ਨਾਲ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਗਊ ਦੀ ਜਾਂ ਪੂੰਛ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ, ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੋ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰ੍ਮ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਜਦ ਯਗ ਆਦਿ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਵਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਨਾ, ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਾਮ ਦੀ ਕਦੀ ਐਫੀਜੀ ਨਹੀਂ ਸਾੜਨ ਗੇ। ਨਾ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਾਲੇ ਰਾਮ ਦੀ, ਨਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਰਾਮਰਾਜ ਤਾਂ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਿੱਲੀ ਸਭ ਦੀ ਕੈਪੀਟਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਪਰੀਸਤਾਨ ਸੀ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਨੇ ਹੀ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਦੇਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਰੂਰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। 8 ਰਜਾਈ ਤਾਂ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਰਜਾਈ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਰਜਾਈ ਹੈ, ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਢੇਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਗਾਂਵ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਗਾਂਵ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭੋਜਨ। ਬਾਪ ਇਹ ਰੁਹਾਨੀ ਭੋਜਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਹੁਣ ਖੁਲਿਆ ਹੈ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨ ਗਏ ਹੋ। ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਅੰਤ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਫਿਰ ਆਦਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ - ਰਾਮਰਾਜ। ਮੱਧ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਰਾਮਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰ ਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਨੂੰ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਗੀਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸੰਗਮ ਤੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪਾਵਨ ਬਣਾਈਏ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੀਤਾ ਦਵਾਰਾ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਈ ਧਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਸਾਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਦੇਵਤਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ। ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸ੍ਰਾਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹੱਕਦਾਰ ਠਹਿਰੇ ਨਾ! ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ 4, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜਿਸ

ਨਾਲ ਨੰਬਰਵਨ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ। ਇੱਕ ਗੀਤਾ ਹੀ ਹੈ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਇਸਲਾਮੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਬੋਧੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅੰਤ ਵਿਚ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਟੀਚਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਠਹਿਰਿਆ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਨੇ ਇਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਸਭ ਸਰੀਰਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸਰੀਰੀ ਸੀ। ਪਿੱਛੇ ਫਿਰ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਅਸਰੀਰੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੀ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹੈ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਲਿੰਗ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਬਸ ਇਵੇਂ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੱਦ ਅਸੀਂ ਪੂਜਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਕੱਦ ਮਿਲਿਆ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਮਾਰਗ ਨਾਮ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ... ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸਰਵ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਵੇ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਅਤੇ ਤਾਲੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਤੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ... ਤਾਂ ਖੁਦ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੇਰਵ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਰੁੜ ਪੁਰਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰੇਚਕ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣਨਗੇ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ... ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਗਊ ਦਾ ਪੁੰਛ ਫੜਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਗਊ ਮਾਤਾ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੁੰਛ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿੱਠ ਜੱਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਾ ਫੜੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਸਤਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਪੁੰਛ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੇਰੀ ਪੁੰਛ ਫੜਕੇ ਤਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਪੁੰਛ ਤਾਂ ਫੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਫਾਲੇਰਸ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਫਾਲੇਅਰਜ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਫਾਲੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ - ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਏ ਹਨ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਕਿਵੇਂ ਫਾਲੇ ਕਰੋ ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹਾਂ ਪਾਵਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਤਿਤ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਪਵੇ, ਜਰੂਰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਵਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਕੀ ਮੈਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ, ਤਪ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ ਮੈਂ ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਵਾਂਗਾ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਰਚਤਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਹੋ। ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲਾਂਗਾ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਜਾਂ ਤਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਤਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਪੁੰਛ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਫੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੱਲੋਗੇ ਜਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੰਡ ਫਾਦਰ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਇਹ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਥੋੜੀ ਮੰਨਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ ਮੰਨਣਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਰਵ ਦੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਰਵ ਨੂੰ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਹੈ।

ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੱਦ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਯਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ "ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ" - ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਚਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਯਾਦ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦਵਾਰਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੀਚੜ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਿਯਰਫੁਲ ਭਵ:
ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਦੇ ਉੱਪਰ ਛੱਡ ਦੇ। ਜਿਗਰ ਤੋਂ ਕਰੋ - ਬਾਬਾ। ਤਾਂ ਗੱਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਦਿਲ ਤੋਂ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਜਾਦੂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਯਾਦ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਕੀਚੜ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰੇ ਰਹੋਗੇ। ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੋਗੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੀ ਮੂਡ ਚਿਯਰਫੁਲ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਦਵੇ ਤਾਂ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਿਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਹੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਹਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਅਤਿ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ, ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸ਼ਿਵਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ - ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬਗੈਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਸ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ, ਸ਼ੁਕ੍ਰ ਦੀ ਦਸ਼ਾ... ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਜਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ, ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬਾਕੀ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਈ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਬਾਬਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਨ ਮੈਂ ਬੀਜਰੂਪ, ਚੇਤੰਨ ਹਾਂ। ਸਤ ਚਿੱਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਆਨੰਦ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਉਸ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਕਦਮ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਰਾਵਣ ਨੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸਨ, ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਭਾਰਤ ਪਾਰਸਪੁਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਪਤਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ, ਰਾਮਰਾਜ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਓ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਸੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣ, 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਮਰਾਜ ਬਦਲਕੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਭਾਰਤ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਕ੍ਰ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਚੱਲੀ ਤਾਂ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਿਲਵਰ ਏਜ਼। ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ ਆਇਆ। ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ, ਸ਼ਨੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ।

ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ, ਫਿਰ ਹੈ ਵੈਰਾਗ ਮਤਲਬ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੂਦ੍ਰ ਵਰਣ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ਼... ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਪਰ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਹਨ? ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੌਣ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵਚਾਰਿਯ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਰਵ ਦਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਸਰਵ ਦਾ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰਨ, ਫਿਰ ਗਾਈਡ ਬਣ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਪੰਡਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪੰਡਾ ਹਾਂ, ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਗਾਈਡ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਇਜ਼ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ, ਗਾਈਡ, ਬਲਿਸਫੁਲ... ਸਭ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਸੜ੍ਹ ਮਰੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ! ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ

ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਭਾਰਤ, ਆਮ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਖਾਸ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਆਮ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ। ਮੇਸੂ ਬਿਲਵੇਡ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਭ ਆਸ਼ਕੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸੂਕ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੇਸ਼ਨ (ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ) ਵਿੱਚ ਲਿੰਗ ਜਰੂਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਧਰਮ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸੀ... ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਬੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਰਹੀ ਹੈ - 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਵਰਿਕਸਪਤੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਅਸੀਂ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ, ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਰਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਸਨ। ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਹੈ, ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਦੇ ਹੀ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ! ਜਦਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ।

ਬਾਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਧਰਮ, ਕਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨੀਚ, ਪਾਪੀ, ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਿਉਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਭਾਰਤ ਦਾ ਇਹ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ, ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਖਤੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਪੂਜੀਏ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਭਗਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਪੂਜੀਏ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਪੂਜੀਏ ਸੋ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਰੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀ ਬਣਨਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਦੀ - ਸਥਾਪਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਢੇਰ ਪਰਜਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬਦਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਸ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਫਿਰ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਹੁਣ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੇਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਕਰ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਮੰਗਲ ਦੀ, ਸ਼ਨੀਚਰ ਦੀ, ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਉਲਟੀਆਂ ਦਸ਼ਾਵਾਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਝੂਠੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਸ਼ ਵਰਲਡ। ਉਹ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈੱਸ ਵਰਲਡ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਸ਼ ਵਰਲਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਕੀ - ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਖੂਨੇ ਨਾਹੇਕ... ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਦੇ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਬੋਮਬ ਇਵੇਂ ਸੁੱਟਣਗੇ ਜੇ ਝੱਟ ਸਾਰੇ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਵੇਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨਾ ਪਵੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਹਾਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਘੱਟ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ, ਘੱਟ ਹੀ ਵਿੱਚ ਚੰਦਰਮਾ...। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਹੋਣਗੇ, ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਫਾਰੈਸਟ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮੁਗਲ ਗਾਰਡਨ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਗਾਰਡਨ ਨਹੀਂ। ਫੋਰੈਸਟ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਗਾਰਡਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ - ਪਾਉਂਦੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੰਢੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਗੁੱਸਾ ਹੈ, ਬੰਦਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੁਣ ਵਰਿਕਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਾ, ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੈਸ਼ਾਲਯ। ਇਹ ਵੈਸ਼ਾਲਯ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਕੀ ਤ੍ਰਿਵੈਣੀ ਵਿੱਚ, ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ? ਇਹ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਨਦੀਆਂ, ਨਾਲੇ ਤਲਾਬ ਆਦਿ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਣੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਜਾਕੇ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਾਰਸਨਾਥ ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਪਾਰਸਨਾਥ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਵੀ ਕੰਡੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਾਰਸ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸ਼ੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਾਹੂ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕਮਤ ਅਤੇ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ:
ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਦੂਜੇ ਨੇ ਮੰਨਿਆ - ਇਹ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰੇਸਪਾਂਡ। ਇਵੇਂ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਐਗਜ਼ਾਮਪਲ ਵੇਖ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਠਨ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਮਾਇਆ ਵੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੂਨਿਟੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਘੇਰਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਇੱਕਮਤ ਅਤੇ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਫਲ ਯੋਗੀ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਆਸਤਿਕ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਟਾਈਟਲ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ, ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਬਾਪ ਜੱਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੁਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੀ ਲਾਈਨ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਇਹ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰਗ। ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਰਕ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦੀ ਚਰਚਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਰਕਵਾਸੀ ਸੀ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਬੇਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਥਾਰਥ ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਥੋੜਾ ਧੀਰਜ ਧਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੋ ਪਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਏ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਹੈ ਕਲ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜਾ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਧੀਰਜ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਰਚਨਾ ਦਾ ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦਵਾਰਾ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਕੇ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਅੰਨੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਉਸ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੈ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਐਲਾਦ ਅੰਨ੍ਹੀ। ਦੁੱਜਾ ਹੈ ਸੱਜੇ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ - ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਵਰਾਜ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬੈਰਿਸਟਰ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਜਾਣਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਵਰਾਜ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ। ਉਹ ਕਿਸ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ? ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰੀਏਟਰ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ, ਜਾਗਰਫੀ, ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਕਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ... ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੂਲਵਤਨ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਜਯੋਤੀ ਜੇਤ ਸਮਾਵਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮ ਤਤ੍ਵ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਘਰ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਤਾਂ ਤਤ੍ਵ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਕਾਸ਼ ਤਤ੍ਵ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀ ਤਤ੍ਵ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਂਤਤ੍ਵ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜੱਦ ਕਿ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਐਕਟਰਸ, ਕ੍ਰੀਏਟਰ ਆਦਿ ਸਭ ਆਕੇ

ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਪੁਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਦ ਦੇ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿੱਚ ਚੌਜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਕੋਈ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਸੂਦ੍ਰ ਵਰਣ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜੱਦ ਤਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਝਾੜ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ, ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਏ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਆਸਤਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਸ਼ਨਤੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਯੰਤੀ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਸੱਚੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਦ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ ਸਰਵੋਤਮ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਹੀ 4 ਹੋਰ ਜੋ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਰਜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ - ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣਾ। ਇਬਰਾਹਿਮ, ਬੁੱਧ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਆਦਿ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਉਹ ਜੋ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਰਾਮ ਨੂੰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਨਾਮ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਮਨਾਥ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਮਰਸ ਪਿਲਾਇਆ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਕੀ ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਬਲਿਸਫੁਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਦੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਕਈ ਨਦੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਰਾਵਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਲੰਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਮੈਂ 3 ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ। ਫਿਰ ਵੈਸ਼, ਸੂਦ੍ਰ ਵਰਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਆਕੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਗੁੱਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਉਹ ਵਿਕਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵਿਕਰਮ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਓਮ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਓਮ ਮਾਨਾ ਅਹਿਮ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ। ਮਾਤਾਵਾਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਭ ਮੇਲ ਅਤੇ ਫੀਮੇਲ ਭਗਤੀਆਂ ਹਨ, ਸਿਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਇਹ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ) ਹੈ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਬਣਨਗੇ, ਇਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ। ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਲੈਣਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆਂ ਹੋ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਅਮਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆਂ ਅਮਰਨਾਥ ਦਵਾਰਾ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਬਣਦੇ ਹੋ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਮਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਇੱਕ ਖੱਲ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਮਿਸਾਲ ਇੱਥੇ ਦੇ ਹਨ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਇੱਥੇ ਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਵਿਕਾਰੀ ਕੌੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਮਰ ਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੂੰ - ਭੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਸੂਰਗ ਦੀ ਪਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਵਿੱਚ ਡੁਬਕੀ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਰੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਝੂਠ। ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਟਰੱਬ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਸਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਵੇਗਾ ਕਿਥੋਂ? ਪਤਿਤ ਤਨ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਕੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਰਚਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਫਿਰ ਜਿਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਕੇ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੋਣਗੇ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਜਾ ਰਚਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ। ਝੂਠ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਅਵਿਅਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਹੀ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੱਤ ਤਵਮ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੂੰ - ਭੂੰ ਕਰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਬਲਿਸਫੁਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੋਮਰਸ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਅਤੇ ਸੀ ਫਾਦਰ ਦੇ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:
"ਸੀ ਫਾਦਰ - ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ" ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਚੱਲੋ, ਉਡਦੇ ਚੱਲੋ। ਕਦੀ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਵਿੱਚ ਅੱਛਾਈ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਮੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸੰਪੰਨ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਦਰ ਸਿਸਟਰ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਫਾਦਰ ਇੱਕਰਸ ਹੈ ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕਰਸ ਖੁਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਰਚਿੰਤਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਕੇ ਸੁੱਭਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਮਣੀ ਬਣੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਜੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਰਣਕਰਾਵਣਹਾਰ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਕੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ, ਮੰਤਰ ਦਿੰਦਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਵਾਰਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੀ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਕੋਣ ਆਇਆ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਜਗਾਉਣ ਕੋਣ ਆਇਆ ਹੈ - ਜੋ ਸਾਡਾ ਤੀਸਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨੇਤਰ ਇੱਕਦਮ ਖੁਲ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ? ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖੁਲਿਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਪ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ - ਸਮਾਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਾ ਹੈ, ਜਯੋਤੀ ਹੈ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹ ਜਯੋਤੀ ਹੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਯੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਹ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਬਾਪ ਕੋਈ ਮਾਚਿਸ ਨਾਲ ਦੀਵਾ ਨਹੀਂ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤਿ ਮਤ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਆਕੇ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਏਗਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਬੁਰੇ ਹਨ, ਮਤਲਬ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ ਸਵਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਰਵਗੁਣ ਸਪੰਨ ਸੀ, ਕਿੰਨੇ ਵਧੀਆ ਸੰਸਕਾਰ ਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈ ਆਦਿ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੀ ਵੀ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰੇ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਗੇਟ ਖੁਲਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ। ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਵੰਦਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਮਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਨ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਲੈਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪੂ ਜੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ, ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅੱਗ ਲਗਣੀ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀਆਂ ਹੋਇਆ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਜਗਾਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋ, ਹੁਣ ਦਿਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਣਿਆ ਬਣਇਆ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਜੱਗ ਗਏ ਹੋ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਤ - ਅੰਤ, ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਥੂਲਵਤਨ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੁਝਕਰਨ ਦੀ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੋਣ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਠੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਠੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਲੜਾਈ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੋਰਵਾਂ, ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਪਾਂਡਵ ਕੋਣ ਸੀ! ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਨਾ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਰਫ਼ ਹੈ ਸਾਕਸ਼ਾਤ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਸ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ

ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗਰਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਹ ਇਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਪਾਸਟ ਇਜ ਪਾਸਟ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਠੀ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਨਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਭਾਵੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ ਨਹੀਂ, ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਭਾਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੇ ਤਾਂ ਹਾਲੀਡੇ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇੱਕ ਮਾਸ ਹਾਲੀਡੇ ਚਲਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸਰਵ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਤਾਂ ਬੜੇ ਧੂਮਧਾਮ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਲਿਕ ਸਨ। ਕੋਈ ਪਾਰ੍ਵਸ਼ੀਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਟਲ, ਅਖੰਡ, ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਦੇਵੀ ਰਾਜ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਰਾਮ ਰਾਜਾ, ਰਾਮ ਪ੍ਰਜਾ, ਰਾਮ... ਉਥੇ ਅਧਰਮ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨੋਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਿਕਲਿਆ.. ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ, ਜਗਤ - ਅੰਬਾ, ਜਗਤ - ਪਿਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਦੋਨੋਂ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਵੱਡਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਅਯਥਾਰਥ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੱਡਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ... ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਨਗੇ? ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਚਿੱਤਰ ਫਿਰ ਉਥੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੀਰਾ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਗਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਭਗਤ ਹੈ ਨਾਰਦ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੀਰਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਨਾਰਾਇਣ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਸਵੰਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਰਦ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਭ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ! ਹੁਣ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰਣ ਲਾਇਕ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ। ਬਾਪ ਰੀਅਲ ਗੱਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਨਾਰਦ ਭਗਤ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਨਾਰਦ ਕਿੱਥੇ ਆਇਆ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੀ ਸਵੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਨਾਮ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ - ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਨਹਿਰੂ ਨਿਕਲਿਆ, ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਆਇਆ, ਕਦੋਂ ਆਕੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ! ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਫਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਉਂਦੇ - ਪਾਉਂਦੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਰਣ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਵਰਣ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗੁਪਤ ਸੱਚੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਕਰਨਕਰਾਵਣਹਾਰ, ਜੇ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਰਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਕੌਣ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਵੇਂ ਚਲਾਓ। ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਕਰਮ ਸਿਖਾਇਆ ਨਾ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਓ, ਇਸਲਈ ਕਰਣਕਰਾਵਣਹਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ, ਮੈਸੇਜ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਯਾਦ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਬੰਧੋਲੀਆਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ

ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਸਤੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਗ਼ੈਰ ਵੇਖੇ ਵੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਰਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਮਾਲਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਅਤੇ ਰੁਦਰਾਕਸ਼ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਹੈ ਮੇਰੂ। ਮਾਲਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਦੋ ਦਾਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਹੈ ਮਾਲਾ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਲਾ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਯਗਿਆ ਰਚਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਹੈ ਮੇਰੂ ਬਿਲਵੇਡ ਫਾਦਰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਰਸਾ ਲਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ, ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੰਗਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਾਂ ਮਦਦ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਖਾਓ, ਪਿਓ, ਘੁੰਮੋ, ਫਿਰੋ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਭੋਜਨ ਹੀ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਪਿਆਜ ਆਦਿ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਬੀਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਮੇਗੁਣੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ ਮਨੁੱਖ ਕੀ - ਕੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੋੜ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਜੋੜੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਾਸਟ ਇਜ਼ ਪਾਸਟ, ਜੋ ਬੀਤਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਖਾਨ - ਪਾਣ ਬਹੁਤ ਸੁੱਧ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਭੋਜਨ ਹੀ ਖਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਰੂਹੇ ਗੁਲਾਬ ਬਣ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੱਕ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ:

ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਹੇ ਗੁਲਾਬ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀ ਵਿੱਤੀ ਦਵਾਰਾ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਪਰੀਮ ਰੂਹ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਰੂਹ ਤੋਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਰੂਹ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਪਰੀਮ ਰੂਹ ਦੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਰੂਹ ਦਾ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਰੂਹ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹਰ ਸੇਕੇਂਡ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂੰ ਹਾਜਿਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਇਕਰਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨੰਬਰ ਲੈਣਾ ਮਤਲਬ ਨੰਬਰਵਨ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨਾ।

ਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਉਤਸਵ ਮਨਾਓ

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਨਾਲ, ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ ਅਤੇ ਸਮੀਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ ਸਮੀਪ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਵਤਰਨ ਦਾ ਜਨਮ - ਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੇਖ, ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿੱਚ, ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਬਰਥ - ਡੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਰਡ - ਡੇ ਮਨਾਉਂਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਬਰਡ - ਡੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ, ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਅਤੇ ਸਰਵ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਥੀਆਂ ਅਡਵਾਂਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਹਿਤ ਤੁਹਾਡੇ ਅਲੈਕਿਕ ਜਨਮ ਦੀ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਸੁਨਹਿਰੀ ਪੁਸ਼ਪਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਸਹਿਤ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ, ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਦਿਲ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਮਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਹਨ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ, ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ।

ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਾਪ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਕਿਸੇ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਜਯੋਤੀ - ਬਿੰਦੂ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਜਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਤਾਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਭਗਤ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਿੰਦੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਿੰਦੂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਿੰਧੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ-ਦਿਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਬਾਪ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਇਆ, ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਇਆ, ਬਾਪ ਕੀ ਇਹ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਣਗੇ? ਇਹ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਇਆ ਪਰ ਕਿਹੜਾ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਲਹਿਰਾਇਆ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਇਆ। ਕਿੰਨੇ ਝੰਡੇ ਲਹਿਰਾਏ ਹੋਣਗੇ? ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਤਨੇ ਝੰਡੇ ਕੋਈ ਲਹਿਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇੱਕ - ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਝੰਡਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੇ ਝੰਡਾ ਨਹੀਂ ਲਹਿਰਾਇਆ ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਵੀ ਲਹਿਰਾਇਆ। ਇਹ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ‘ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭਵ’, ‘ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਭਵ’ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਲੈਕਿਕ ਪੁਸ਼ਪ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਵਤਰਨ - ਦਿਵਸ ਦੀ ਮਤਲਬ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਦਿਵਸ ਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ! ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਵਤਰਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਯਾਦਗਾਰ ਤੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਕਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਅਵਤਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਮੀਪ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਅਲਗ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਥੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਬਾਦ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਿਛੜੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ ਬਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਅਵਤਰਨ ਦਿਵਸ ਮਤਲਬ ਆਪਣੀ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਿਲਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ - ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਬੱਚੇ ਮਿਲੇ! ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਤੇ ਨਾਜ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਹੋ ਨਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ? ਸਾਰੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਸਾਰੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ

ਰਚਨਾ ਤੇ ਸਭ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਚਨਾ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਨਾਦਿ ਅਤੇ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਨਾ।

ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇੱਕ ਸਲੋਗਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਉਤਸਵ ਦਾ ਦਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਤਸਵ ਦੇ ਦਿਨ ਇਹੀ ਸਲੋਗਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਦੀ ਘੜੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਣਾ, ਸਦਾ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਤਸਾਹ ਦਿਲਵਾਉਣਾ। ਤਾਂ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਸਾਹ ਦਿਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਉਤਸਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਵੀ, ਕਿਸੀ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਘਨ ਉਤਸਵ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਤਸਾਹ ਤੇ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁੱਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਹੈ ਮਤਲਬ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਕੀ? ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਦੇ ਉਤਸਵ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਨੱਚਣਾ, ਗਾਉਣਾ, ਖੇਡ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਖਾਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਤਸਵ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸੇਵਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੇਡ ਸਮਝ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਂ ਬੋਲ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਅੱਜਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਥੋੜਾ ਵੀ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੀਆਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੀਆਂ - ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਏ ਹਾਂ, ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੰਮ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬੋਲ ਹੈ! ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੇਵਾ ਖਾ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਤੇ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫੱਲ ਬਹੁਤ ਵੱਧੀਆ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫੱਲ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਤ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿਨ ਹੈ - ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਘੜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਿੰਨਾ ਵੱਜ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਤਸਵ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ ਉਤਸਾਹ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਸਾਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੇ ਹੈ ਸੇਵਾ, ਦੂਸਰਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ! ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਉਤਸਵ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਸਭ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੇਡ ਕਿਹੜਾ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਮਿਕੀ - ਮਾਊਸ ਦਾ ਖੇਡ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਏਡਵਰਟਾਈਜ਼ ਵੀ ਮਿਕੀ - ਮਾਊਸ ਦੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਚ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਮਿਕੀ ਮਾਊਸ ਦਾ ਖੇਡ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਮਾਇਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਚ ਕਰੋ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਗਾਓ। ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਗੋਂਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕੈਚ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਜਯੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਹ ਗੋਂਦ ਹੈ - ਕਦੀ 'ਕਾਮ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ, ਕਦੀ 'ਕ੍ਰੋਧ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਕੈਚ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਖੇਡ ਸਮਝ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਤਸਾਹ ਵੱਧੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਮਝ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਿਕੀ - ਮਾਊਸ ਦੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਬਾਂਦਰ ਆ ਜਾਂਦਾ, ਕਦੀ ਬਿੱਲੀ, ਕਦੀ ਕੁੱਤਾ, ਕਦੀ ਚੂਹਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਘਬਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕੀ? ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਇਹ ਉਤਸਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਭਿੰਨ - ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਦੇਖੋ ਖੇਡ ਦੇਖਦੇ - ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੋਚ ਲੈਣ ਕਿ ਗੋਂਦ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਖੇਡ ਦੇਖ ਸਕੋਗੇ? ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਦੇਖੋ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਮਨੋਰਜਨ ਸਮਝੋ ਭਾਵੇਂ ਸੋਚ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਏ - ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰੱਖੋ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਹੈ, ਉਤਸਾਹ ਹੈ। ਉਸੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਖੇਡ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਵੀ ਗਾ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਵੀ ਮਜ਼ੇ ਨਾਲ ਖਾ ਰਹੇ ਹੋ।

ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸ਼ੁੱਧ ਭੋਜਨ, ਯਾਦ ਦੀ ਭੋਜਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਇਸ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਦੁੱਖ ਭੋਜਨ ਭੋਜਨ। ਯਾਦ ਦਾ ਭੋਜਨ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਨ ਨਾਲ ਮਨ ਅਤੇ ਤਨ ਦੋਨੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਧਨ ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਧਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗਾਇਬ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਚਿੰਤਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਧਨ ਆਉਂਦਾ, ਮਾਨਾ ਧਨ ਆਏਗਾ ਇੱਕ ਲੱਖ ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਆਏਗੀ ਪਦਮ ਗੁਣਾ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਸਦੈਵ ਚਿੰਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ! ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅੰਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਧਨ ਵੀ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਅੰਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਅੰਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸਵਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅੰਨ ਦਵਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਦਵਾ ਦਾ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ। ਯਾਦ ਦਾ ਅੰਨ ਕਦੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਇਸਲਈ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਮਨਾਓ। ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਅੱਛਾ! ਮੇਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਬਾਂਦਰ ਦਾ ਖੇਡ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਈ ਹੈ। ਖੇਡ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ

ਦੇਖੋ, ਖੁਦ ਮਾਇਆ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਓ। ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਘਬਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅੱਜਕਲ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਮੰਨੇਰਜਨ ਦੇ ਖੇਡ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਚਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ, ਥੱਲੇ ਵੀ ਲਿਆਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨੇਰਜਨ ਹੈ, ਖੇਡ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਇਹ ਮਿਕੀ - ਮਾਊਸ ਦਾ ਖੇਡ ਦੇਖੋ। ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਆਈ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਗਈ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਚਲੇ ਨਾ ਜਾਓ, ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਖੇਡ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੈ - ਕੁੱਝ ਆਏਗਾ, ਕੁੱਝ ਜਾਏਗਾ, ਕੁੱਝ ਬਦਲੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਸੀਨ ਬਦਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਜੇ ਸੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਬਦਲਣੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੀਨ ਬਦਲਦੀ ਰਹੇ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਹੀ ਭਜਨ ਦੇੜਨ ਲੱਗ ਜਾਓਗੇ ਕੀ? ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਆਏ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਖੇਡ ਦੇਖੋ। ਕਿਵੇਂ ਥੱਲੇ ਡਿਗਾਉਣ ਲਈ ਆਈ, ਉਸਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰੋ ਅਤੇ ਖੇਡ ਸਮਝ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ। ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈ ਅੱਗੇ ਵਧੋ।

ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਦਾ ਉਤਸਵ ਮਤਲਬ ਉਤਸਾਹ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਤਸਵ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਜ ਦੀ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਦਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਤਸਵ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਹੋ। ਇਸ ਸਲੋਗਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਉਸਦੀ ਵਿਧੀ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਬਣਕੇ ਰਹਿਣਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਦਾ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਾ, ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਖੁਦ ਬਾਪ ਹਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਲਈ ਗੋਲਡਨ ਆਫ਼ਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਸਾਥ ਰਹੋ। ਉਵੇਂ ਡਬਲ ਫੋਰਨਰਸ ਇਕਲੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਥ ਇਸਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਕਿ ਕਿਤੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਜਾਣ, ਸਵਤੰਤਰ ਰਹਿਣ। ਪਰ ਇਸ ਸਾਥ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸਵਤੰਤਰ ਹਨ, ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ! ਤਾਂ ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਡਬਲ ਉਤਸਵ ਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵੀ ਉਤਸਵ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰ - ਉਤਸਵ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਿਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਵੀ ਜਿਥੋਂ ਵੀ ਆਏ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ - ਪੱਤਰ ਲਿਆਏ ਹੋਣਗੇ। ਕਾਰਡ, ਪੱਤਰ, ਟੇਲੀਆਂ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ। ਤਾਂ ਜਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਦਿਲ ਦੇ ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਯਾਦ - ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਭੇਜੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਪਦਮਗੁਣਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸਦਾ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਕਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਹੀ ਅਤੇ ਵੱਧਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੇ ਬਾਪ ਸਦਾ ਰਾਜ਼ੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦਿਲ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਹੀ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਸਹਿਜ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨਾ ਇਸਲਈ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੇ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਉਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਇਸਲਈ, ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚੰਗੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਘਣ ਬਣਨ ਦੇ ਉਮੰਗ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਉਮੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖ ਹਰਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਅਨਾਦਿ ਅਤੇ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਸਮਾਨ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਤਸਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਖੇਡ ਸਮਝ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਬਣ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਜਨਮ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ। ਸਾਰੇ ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ, ਦਿਲਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ - ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਦੀ ਪਦਮਗੁਣਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮੁਬਾਰਕ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮੀ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਆਪਣੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਭਵ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਦਾ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਕਿ ਸਰਵ ਰੂਹਾਂ ਸਾਡੇ ਸਮਾਨ ਵਰਸੇ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਕਮੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਗੁਣਾਂ ਦਾ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ - ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਵਾਂ, ਇਹ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕੰਗਾਲ, ਦੁਖੀ, ਅਸ਼ਾਂਤ ਤੇ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੁੱਖ - ਰੂਪ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣ ਜਾਣ - ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ -ਕਰਮਣਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਸਮਾਈ

ਹੋਈ ਹੈ।

ਸੂਚਨਾ:- ਅੱਜ ਮਾਸ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਰਵੀਵਾਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਤੋਂ 7:30 ਵੱਜੇ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਕਾਰੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਲਾਇਟ ਦੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੇਕੇ ਪਕ੍ਰਿਤੀ ਸਹਿਤ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਕਿਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਮਤਲਬ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਹੀ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਆਉਂਦੀ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਸਵਰਾਜ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਧਾਕਲਪ ਉਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸਿਵਾਏ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਮਤਲਬ ਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣੇ ਮਤਲਬ ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਓ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਰ ਜਾਓ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿਣਗੇ ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ, ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟਿੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਭੂਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੱਠ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣਯਾਮ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸਵਰਾਜ ਲੈ ਰਹੀ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਰਾਜ ਲਿਆ ਸੀ ਬਾਪ ਤੋਂ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਸਵਰਾਜ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਜਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਤਮਾ ਸਵਰਾਜ ਮੰਗਦੀ ਹੈ - ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਵਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਫਲਾਨਾ ਹਾਂ। "ਮੈਂ" ਦੇਹ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਮੈਂ" "ਮੈਂ" ਆਤਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਮੈਂ ਚੁੱਕਦਾ ਹਾਂ। ਫੀਮੇਲ ਕਹੇਗੀ ਮੈਂ ਚੁੱਕਦੀ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਮੇਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘੰਟੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵੱਜਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਗਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਬੈਂਡ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘੰਟੇ ਆਦਿ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਏਮ ਓਬਜੇਕ੍ਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਕਹਿਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਪਾਸ ਕਰਾਂਗੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਰਾਣੀ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਪਿਆ ਸੀ ਲੱਭਦੀ ਸੀ ਬਾਹਰ। ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੱਭਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਭੋਗੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਿਵਾਏ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸ਼ੇਰਨੀ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਲਈ ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਸਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਵਰਾਜ ਮਿਲੇਗਾ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਠੀ ਦਾ ਅੰਤ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਠੀ ਦੀ ਆਦਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹੱਦ ਦੀ ਰਜਾਈ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਜਾਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ

ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਜਾਣ ਜਾਵੇਂ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਣ, ਕੀ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ! ਰਜਾਈ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਏ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਦੋ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਦਾ ਝਾੜ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਸਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਪੂਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਵੀ ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੱਚੇ ਮਕਾਨ ਦੀ ਉਮਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਜਕਲ ਮਕਾਨ ਬਹੁਤ ਪੱਕੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਅਰਥਕ੍ਰਵੇਕ ਆਦਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਡਿੱਗੇ ਨਹੀਂ, ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਜਾਸਤੀ ਪੱਕਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਸਵਰਾਜ ਦਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਰਜਾਈ ਤੇ ਕੁੱਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅੱਜ ਰਜਾਈ ਹੈ ਕੱਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਚੜਾਈ ਕੀਤੀ, ਖਲਾਸਾ। ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਅੱਜ ਹਨ ਕਲ ਮਰ ਜਾਣ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਬਾਬਾ ਪੱਕਾ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਈ ਦਾ ਪੱਕਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਹਿਲਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿਲਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹੇ ਜਿਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਜਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹੇ ਢੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਣ ਸਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਾਉਣਗੇ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਾਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਰਵ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਭੋਲੇਨਾਥ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਹਰੋ, ਸੁੱਖ ਦਵੇ। ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮੱਤ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਦੇ ਹੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਚੱਲਦੇ ਸਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਜ਼ੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਕੇ ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਾਕੇ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਚਲਾਇਆ ਸੀ। ਬਰੋਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਸਰੇ ਵੀ ਰਾਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 8 ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ, ਫਿਰ ਹਨ 108, ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣੇ ਦੇਣਗੇ। ਜੇ ਜਿਉਣਗੇ, ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੁਣ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੁਣ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਚੱਲੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਵਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹਨ। ਸੋਨਾ ਹੀ ਸੋਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਰਸਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਮਕਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਥੋੜੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਮੀਰਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਦੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਗ਼ੀਚਾ ਆਦਿ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਪ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੂਭੀਰਸ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਿਲਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਫੁਲ - ਫੁੱਲ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਗ਼ੀਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹੋ ਬਗ਼ੀਚੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ, ਉਹ ਤਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ! ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਵੈਭਵ ਇੱਥੇ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਵੈਭਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਵੇਂ ਨਾ ਕਰੇ ਕਿ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਕਹਿਣਗੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰੋ, ਹਨੁਮਾਨ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨੁਮਾਨ ਦੀ ਜੈ ਬੋਲਣਗੇ... ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜੇ ਅੰਤਕਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾ ਆਏ। ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ - ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਹੋ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ

ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਰੂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ੇਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ੇਭਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲਿੰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਯੱਗ ਵੀ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਪਰ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਚੱਲਿਆ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੁਰਸਤ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਈ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਕਮਾਈ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ, ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਗਾਰ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਵਰਾਜ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਡੈਂਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਮਤਲਬ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਨਿਰਬੰਧਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਮਰਜੀਵਾ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰਜੀਵਾ ਜਨਮ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ, ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ, ਸਵਭਾਵ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੋ, ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਉਵੇਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾ ਲਵੋ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨਿਰਬੰਧਨ ਹੈ ਇਵੇਂ ਨਿਰਬੰਧਨ ਬਣੋ। ਮੂਲਵਤਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਆ ਜਾਓ। ਆਪਣੇ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯਾਦ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨੂੰ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਮਨਸਾ ਸੇਵਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਬਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀ ਅਤੇ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿੱਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ?
- ਉੱਤਰ:- ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿੱਲ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਦਾ ਹੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ੂਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਡਰਿੱਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਡਰਿੱਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਬੱਚੇ (ਯੋਗ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ) ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ! ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦੀ ਡਰਿੱਲ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਜੋ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਹਨ, ਉਹ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਜਿੰਨਾਂ ਜੋ ਯਾਦ ਦੀ ਡਰਿੱਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੀ ਡਰਿੱਲ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਡਰਿੱਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿੱਲ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿੱਲ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿੱਲ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਵਾਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੋ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਡਰਿੱਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਡਰਿੱਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀਆਂ, ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ ਹੋ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ, ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਦ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਸ਼ਿਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਸ਼ੂਕ ਦੀਆਂ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨਾ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਸ਼ੂਕ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨਮੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮੈਨੂੰ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਦੁਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਦੁਖਧਾਮ, ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅਮਰਲੋਕ ਜਿੰਦਾਬਾਦ, ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਮੁਰਦਾਬਾਦ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ... ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਕੋਣ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਉਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਣਗੇ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਫਿਰ ਕਲ ਹੋਵੇਗੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਹੈ ਰਾਤ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਹੈ ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਾਇਦਾ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ। ਪਰੰਤੂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਘੋਰ ਹਨੂੰਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਲੋਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕੱਦੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪੂ ਜਾਂ ਪਿਤਾਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਤਾਸ਼੍ਰੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ

ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਅਰਜੁਨ ਪ੍ਰਤੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ। ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਕਰਨਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ, ਨਾ ਸ਼ੰਕਰ ਦਵਾਰਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੁਣ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਜਨਮ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਆਈ ਚੁਰਪੁਰ ਹੋਈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਘੱਟ ਜਿਆਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕੰਸਪੁਰੀ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਕਿੱਥੇ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਚਰਿਯਵਤ ਸਾਡਾ ਬਨੰਤੀ, ਕਥੰਤੀ... ਅਹੋ ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਵੀ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ ਫਿਰ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਨ ਕੰਬਖਤ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਬਾਹਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸਭਾ। ਇੰਦ੍ਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹਨ ਨਾ, ਜੋ ਗਿਆਨ ਬਾਰਿਸ਼ ਬਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਬਜ਼ ਪਰੀ, ਪੁਖਰਾਜ ਪਰੀ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਪੰਡਾ ਬਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦਾਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸਜਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬੀਲਟੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਨਸਰੋਵਰ। ਬਾਬਾ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਬਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਨਦੀ ਵੀ ਹੋ, ਸਰੋਵਰ ਵੀ ਹੋ, ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਦੇਵੇਂ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਧਾਕਲਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੜਫਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਆਓ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਏ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ। ਬਾਪ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਜਰੂਰ 84 ਜਨਮ ਭੋਗੇ ਹਨ। ਜੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ 3 ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ, ਤਿੰਨੋਂ ਧਰਮ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮੱਠ ਪੰਥ ਆਦਿ ਧਰਮ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਅਧਾਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਉਹ ਵੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਕੇ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਵਕਤ ਦੁਖ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਗੰਡ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਲਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਹਨ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਲ ਮਰੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। 4 ਯੁਗ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕੁੰਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੁੰਭ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮੇਲੇ ਨੂੰ। ਨਦੀ ਆਕੇ ਸਾਗਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੁੰਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹੋ, ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੁੰਭ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਾਗਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਨ ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹੋ। ਨਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ, ਜਮੁਨਾ,

ਸਰਸਵਤੀ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ। ਦਿੱਲੀ ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕੰਠਾ ਹੈ - ਸਵਰਗ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਰਿਸਥਾਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਯੁਗਲ ਬਣਨ ਤਾਂ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਚਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਮਾਇਆ ਸਾਡਾ ਯੋਗ ਉੱਡਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੇਲ੍ਹ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਆਪਣੀ ਵੱਲ। ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਈਸਕੋਪ ਦਾ ਫੈਸ਼ਨ ਹੁਣ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਈਸਕੋਪ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੀ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਦਲੀ - ਸਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ... ਫਲਾਣਾ ਮਰ ਗਿਆ ਇਤਨਾ ਹੀ ਪਾਰਟ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੇਣ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਕੀ? ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮੋਹਜਿਤ ਰਾਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮੋਹ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੇਣਾ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਰੇ ਕੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਲਾ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਕੀ ਇਹ ਅਫਸੋਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਲਾਨੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਸਭ ਰਿਵਾਜ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁਖ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਗੈਂਡ ਗੈਂਡਜ਼ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕ ਪੁਰਾਣੇ ਚਿੱਤਰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ ਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਉਹ ਹੋਕੇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਣੀ - ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ... ਨਿਰਮੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜਦਕਿ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਮੰਨਨ ਦਵਾਰਾ ਮਗਨ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ: ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਮਨਣ ਸ਼ਕਤੀ। ਮਨਣ ਵਾਲਾ ਸਵਤਾ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਗਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਪਰ ਨਿਰੰਤਰ ਲੱਗਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਮਗਨ ਮਤਲਬ ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕੋਈ ਵੱਖ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟੇ, ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਤਾਲਾਬ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਨਹਾਓ ਲੇਕਿਨ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਨੁਭਵੀ ਮੂਰਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸਮੱਰਥ ਹੋਵੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨ, ਇਹ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਈਆਂ ਦਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਾ ਇੰਨਾ ਜਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਕਿਉਂ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਜਾਈ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਇਹ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ, ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਰੂਦ ਆਦਿ, ਨਾ ਕੋਈ ਖਰਚਾ। ਗੁਪਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਜਾਈ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਏ ਹੋ ਸਾਕਾਰੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਥੱਲੇ ਤੱਕ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੱਚੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ - ਖੁਦਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ 10 - 20 ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਜੱਦ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ - ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਨ ਹੋਰ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹੋ ਨਾ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਨੂੰ ਸਭ ਦੀ ਐਕਟ ਦਾ ਜਰੂਰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ - ਕੀ ਪਾਰ੍ਵ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਛੋਟਾ ਹੱਦ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ (ਡਰਾਮਾ), ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਵੇਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਤਾਂ ਲਿਖ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਰਾਜਾ ਜੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਣਨਗੇ! ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ, ਮਹਾਰਾਜੇ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਰਜਾਈ ਕੋਈ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਜੱਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਵੀ ਉਹ ਜਾਸਤੀ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀ ਰਾਜੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਜੀਯ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਹੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਕੋਈ ਲੜਾਈ - ਝਗੜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੱਦ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਵੇਂ ਦਾ ਖੇਡ ਕਿਉਂ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਭਗਵਾਨ ਰਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਟੇਲ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਰੋਜ਼ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਣ ਥੋੜੀ ਹੀ ਵਿਖਾ ਦੇਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖੋਗੇ। ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਹੋ, ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਰੂਰ। ਸਭ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਨੂੰਦ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਗੁਪਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਗੁਪਤ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗੁਪਤ ਰੀਤੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ

ਦਾ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈ, ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਰੂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਖਰਚਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਿੰਡ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਿੰਨੇ ਝਗੜੇ, ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਚਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ, ਸ਼ਿਵ ਭੋਲਾ ਭੰਡਾਰੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਰਤਨ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਿਆ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਦਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਹਥਿਆਰ ਬਾਹਵਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਭੁਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ ਦੇ ਲਈ ਬੰਬਸ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ, ਬਾਣ ਆਦਿ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਖੜਗ, ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਥਿਆਰ ਸਮਝ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਵੀ ਗੁਣਧਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਗੁਣ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਬਾਕੀ ਇੱਕਦਮ ਪਤਲੀ ਲੀਕ ਬੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਗੁੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਲਕੀਰ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਮਾਵਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਚੰਦਰਮਾ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝਾਈ ਬਾਪ ਬੈਠ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜਾਕੇ ਲਕੀਰ ਬੱਚਦੀ ਹੈ, ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਆਏ ਹੋ। ਅਹਿਸਤੇ - ਅਹਿਸਤੇ ਵਿਧੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਵੀ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਫਿਰ ਸਮਝਣਗੇ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ? ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਚੱਲਣਗੇ, ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਭੱਜ ਗਏ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਨਾ ਇੱਥੇ ਦੇ, ਨਾ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਭੱਜੋ। ਭੱਜ ਗਏ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਬਲਾਵਾਂ, ਅਹਿਲੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹੀ ਲਿਖੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਜੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਜਾਸਤੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ। ਬਸ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਕਹੇਗੇ ਬਾਬਾ। ਬਸ ਵਰਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਤੁਹਾਡੀ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਪਾਰੂ। ਪਹਿਲੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਦਲਿਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭੀਲਣੀ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਨੇ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਬੇਰ ਖਾਏ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਵੇ। ਭੀਲਣੀ ਅਦਿ ਆਵੇਗੀ। ਸਮਝੋ ਟੋਲੀ ਆਦਿ ਲੈ ਆਉਣ ਤਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭੀਲਣੀ, ਗਨਿਕਾਵਾਂ ਲੈ ਆਉਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਖਾਓਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਭੋਕਤਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ ਸਾਰੇ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਟੋਮੈਟੀਕਲੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ। ਭਿਲਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ - ਸਪੈਲਿੰਗ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਤਾਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਰਜਾਈ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਜਾਈ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜਾ ਭੇਗ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਸਿਰ ਪਾਪ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਝਾੜ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੇਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੁੰਭਕਰਨ ਨਹੀਂ, ਕਈ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਬਣਨਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਬੱਚੀਆਂ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਨ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਂਟਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਦਾ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤੁ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਗੁੱਸਾ ਦੁਸ਼ਮਨ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਹਥਿਆਲਾ ਬੰਨਿਆ ਫਿਰ ਫੱਟ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰ ਮਿਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ! ਹੁਣ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਇਹ ਟੈਪਰੇਰੀ ਰਥ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਰਚਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਵਧਦਾ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧ - ਬੁੱਧ ਨਾਲ ਤਲਾਬ ਭਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸਫਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਏ। ਸੁਦਾਮਾ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੀਆਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਚਾਵਲ ਮੁੱਠੀ ਅਤੇ 6 - 8 ਰੁਪਿਆ ਭੇਜ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਾਹ ਬੱਚੀ! ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਹੱਥ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਨਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਸਭ ਆਰਯ ਸਮਾਜੀ ਆਦਿ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਹੱਟੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ। ਸਭ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਜਨ ਦੀ ਬਰਾਤ। ਕਿਵੇਂ ਬਰਾਤ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਹ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜੋ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸਭਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਤਿਯਤਾ (ਸਚਾਈ) ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧੀ - ਵਿਧਾਤਾ ਭਵ:
ਜੱਦ ਆਪ ਬੱਚੇ ਸਤਿਯਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਯੁਗ ਸਤਿਯੁਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਤਿਯਤਾ ਪਾਰਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਰਸ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਸਤਿਯਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ, ਸਮੇਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ, ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਆਹਾਰ - ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਹਲਚਲ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਿਠਾਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬੱਚੇ ਜਿੰਉਂਦੇ ਜੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਆਤਮਿਕ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸੁੱਖ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ ਕਿ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਗੋਪ ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਦੀ ਵੀ ਗੁੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸਿਵਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ। ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਡੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁਰੂਵਾਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਗੁਰੂਵਾਰ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਇਸਲਈ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੀਜ ਠਹਿਰਿਆ, ਤਾਂ ਪਤੀ ਵੀ ਠਹਿਰਿਆ। ਵਰੀਕ੍ਸ਼ ਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰੀਕ੍ਸ਼ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਹੁਣ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਵਰਾਜ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖਧਾਮ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੁਖਧਾਮ। ਹੁਣ ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸੁਖਧਾਮ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ - ਇਹ ਪੁਆਇੰਟ ਮੁੱਖ ਸਮਝਾਉਣੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚਕਾਰ, ਫਿਰ ਇਹ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਜਾ ਹੀ ਨਾ ਆਵੇ। ਹੁਣ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੀ ਰਾਜ ਲੈਕੇ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਇਹ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫਿਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਰਿਪੀਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮੁਲਵਤਨ ਦਾ ਝਾੜ ਵੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਭ ਦਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੁਦਬੁਦਾ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਸਵਾਸਤਿਕ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਦੀ ਸਿਰਫ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਲਕੀਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਈ ਧਰਮ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ 4, ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ - ਗੀਤਾ ਕੱਦ ਸੁਣਾਈ ਗਈ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕਲਪ ਅੱਖਰ ਕੱਢ ਸਿਰਫ ਸੰਗਮਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਅੰਤ, ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਆਦਿ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਇਸਲਾਮੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਨਹੀਂ, ਕਹਾਂਗੇ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸਮੇਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁੰਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁੰਭ ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੰਗਮ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਮੇਲਾ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ, ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਤਿਆਗੋ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਵੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਆਤਮਿਕ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ। ਜਿੰਨਾ ਜਾਸਤੀ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਕੱਟ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਘੱਟ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕੱਟ ਵੀ ਘੱਟ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਘੱਟ ਰਹੇਗੀ। ਪਦਵੀ ਵੀ ਘੱਟ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਤੋ ਰਜੇ ਤਮੇ

ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਗੋਪੀ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦਾ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ, ਤੱਦ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਦਲ ਰਾਹੂ ਦੀ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸੱਟਾ ਲਗਾਇਆ ਇਹ ਦੇਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵੀ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ, ਕਪਟੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲਗਨ ਨਾਲ ਸਭ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਲਕੀਰ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਿਲਿਜਸ ਹੇਡਸ ਦੀ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੰਨਣਗੇ ਕਿਵੇਂ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰੁਦ੍ਰ ਜਯੰਤੀ ਕਰੋ - ਰੁਦ੍ਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ। ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਯਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਸਾਕਾਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਯਗ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਗ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ, ਪੂਰਾ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਰਕ ਦਾ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਸ੍ਰ ਅਸ਼ਵਮੇਧ ਅੱਖਰ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸਵਾਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਰਥ। ਇੱਕ ਦਕਸ਼ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਦਾ ਵੀ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਵਰਿਕਸਪਤੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਗਏ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨਾ ਵੱਡੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਲਗਾਏ ਫੇਰੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੂਰ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਹਰਿਦਵਾਰ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾਜੀ ਤੇ ਜਰੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਗੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਯ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਦੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਸਾਡਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹੈ। ਜਗਨਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਗੰਦੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਣਗੇ। ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ, ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦੇਵਤੇ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਡਰੈਸ ਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸੂਰਗ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਰਥ ਹੈ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ...ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਵੱਖ ਹੋਏ ਹੋ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਕੇ ਪਹਿਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੱਥੇ ਤੇ ਰੱਖਕੇ ਨਦੀ ਤੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਰਜਾਈ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਈਏ ਤਾਂ ਕਿਸ ਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼

ਹੋਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਆਫ਼ਤਾਂ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਵਾਲਾ ਨਿਕਾਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਠਗੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਵੀ ਦੇ ਚਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨੋਟ ਬੁੱਕ ਰੱਖੋ। ਚਾਰਟ ਨੋਟ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵੀ ਹਿਸਟਰੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਲਿਖਣਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਹੀ ਉਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਫਿਰ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਮੋਚਰਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਚੰਗੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਮੋਚਰਾ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਾ ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਕੰਮ ਦਾ। ਧਰਮਰਾਜ ਦਾ ਮੋਚਰਾ ਨਾ ਖਾਈਏ, ਬੇਇੱਜਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ - ਇਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਯਾਦ ਹੈ? ਹੁਣ ਖਾਓ ਸਜਾ। ਫਿਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਜਾਵਾਂ ਉਨੀ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਰੋਟੀ ਟੁੱਕੜ ਮਿਲਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਮੋਚਰਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੇਤਾਮੇਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ 6 ਮਹੀਨੇ ਦਾ, ਕੋਈ 12 ਮਹੀਨੇ ਦਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਵਧਾਰੀ ਹੋ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਵਧਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਵਧਾਰ ਕਰੇ। ਧਨ ਨਹੀਂ ਤਨ - ਮਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਫ਼ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੱਟਾ ਸੱਟਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੋ ਜੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕਦਮ ਰੂਪ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੈਂਕੁੰਠ ਵਿਚ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਧਮਚਕਰ ਮਚਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਹੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਨਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਡੇਲੀ ਡਾਇਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਵਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਬਾਪ ਹਵਾਲੇ ਕਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਿਟਰਨ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਾਬੁੱਧੀ ਬਣ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਜਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ:
ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਨੰਬਰਵਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਵੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੱਦ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਕੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੀ ਮੁੱਖ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦਰਪਣ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਰਮ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ , ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ - ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਮੂਲਵਤਨ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਬਣ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਨਾਲ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਖੇਡ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਆ ਗਈ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਮਰਨਾ ਤੇਰੀ ਗਲੀ ਮੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਕਿਸਨੇ ਗਾਇਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ। ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ! ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਂ ਨਿਰਵਾਨਾਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਰੇਬਰ ਪਰਮਧਾਮ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਲੈਕਿਕ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੀ ਫਿਰ ਲੈਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਦਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣੀਆਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਯਾਦ ਤੇ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਹੀ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹਨ ਭਗਵਾਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਆਪਣੇ ਪਰਮਧਾਮ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਖੇਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੀ ਖੇਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਜੀਵ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਲੈਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਇਹ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਮੰਨਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਣ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖੁਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਤਿਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟਰ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਚੋਲਾ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਐਕਟਰ ਕਪੜੇ ਬਦਲਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੋਲਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਕਪੜੇ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੀ ਫਿਰ ਸੀੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਆਏ। ਬਾਪ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ। ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਸਿਖਾਓ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਬ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਬਰੇਬਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਕਪੜਾ ਪਾਕੇ, ਕੀ - ਕੀ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨਸਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਚਲਾਇਮਾਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਅਸੀਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੋਣਾ ਇਹ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਰਭਉ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੱਦੇ ਵੀ ਕਿਧਰੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਖੇਡ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਾ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਬੀਜ ਤੋਂ ਝਾੜ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੱਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨਿਕਲਦੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪਾਵਰਫੁਲ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੁਖ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਕਲੀਫ਼ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪੁੰਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਯੂਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਪ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਰਗੰਜ ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਛੋਟੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਖੋ ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਅਤੀ ਸੁਖਸਮਾ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਉਹ ਤੇ ਬੀਜ ਹੈ ਜੜ੍ਹ। ਬੜ (ਬੋਹੜ) ਦਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਬੀਜ ਕਿੰਨਾਂ ਛੋਟਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾਂ ਲੰਬਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਕਲਕੱਤੇ ਵਾਲਾ ਬੋਹੜ ਦਾ ਝਾੜ ਕਈਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਸਾਰਾ ਸੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਝਾੜ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਝਾੜ ਦੀ ਹੁਣ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੰਤਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਵਿਖਾਵਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਜਰੂਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਆਤਮਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਹੇ ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਵਾ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਕਰਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਵੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵੱਖ ਹੈ, ਸੁਖਧਾਮ ਵੱਖ ਹੈ। ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੰਗਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਰਮ ਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਉੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੋਵੇਂ ਵੱਖ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਏਵਰ ਹੈਲਦੀ, ਵੈਲਦੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਕੀ ਹੈ। ਇਹ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ) ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਖ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਕੋਈ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੀ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਿਰ ਰਾਜ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ? ਸਵਰਗ ਜਰੂਰ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਨਰਕ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਖਧਾਮ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਇਰਨ ਏਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਤੇ ਸੀ ਨਾ! ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ

ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਮਿਲੀ ਹੈ - 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਬਿਗਰ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣਨ ਬਿਗਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂਗੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਮਨੀਏ ਜਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਮਨੀਏ? ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਿਗਰ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੰਗਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਪਦਵੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਸ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਾਂਗੇ। ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਰਭਉ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ "ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ" ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਿੰਦਰੀ ਚਲਾਇਮਾਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਈ ਹੈ? ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਣੇ ਹਾਂ?

ਵਰਦਾਨ:- ਕੰਬਾਈਡ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦਵਾਰਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ:
"ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ" - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਬਾਈਡ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਕਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਹਮ ਸੇ, ਸੇ ਹਮ ਦਾ ਮੰਤਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਖੁਮਾਰੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਖੁਦ ਦਾ ਖੁਦ ਹੀ ਟੀਚਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਖੁਦ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਇਵੇਂ ਜੀਵਨ ਬਣੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨੇ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖੀ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੋਹਜਾਲ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਇੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਮਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਾਓ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ।
- ਗੀਤ:- ਤੂੰ ਨੇ ਰਾਤ ਗਵਾਈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਬੱਚਿਓ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਬਣਾਉਣ। ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀਆਂ ਦਾ। ਕੈਡੀ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਹੈ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਰਵ ਦੀ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੌਣ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ। ਉਹ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਆਕੇ ਸਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਡੀ ਪਤੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਡੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਵੇ। ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਸੁਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇੱਥੇ ਦੁਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਮਾਨਾ ਭਗਤੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਉਹ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਦਾ ਸੁੱਖ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਤਨੀ ਹੋਰ ਕਿਧਰੇ ਨਹੀਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਦਵਾਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਪਹਿਲੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਤਨੀ ਭਗਤੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਪੂਰਾ ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ, ਜੇ ਸਭਨੂੰ, ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਵੀ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਕਿੰਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਤੇ ਫੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਿਸਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ। ਉਹ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਜੀਏ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਪੂਜੀਏ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ। ਜੇ ਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਹਨ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੀ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਗੇ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੇ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਟਕ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਕੋਈ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੀ, ਕਿਸਦਾ ਰਾਜ ਸੀ! ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪੂਜੀਏ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਯਾਦ ਆਇਆ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਪੂਜੀਏ ਸੀ, ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਸੇ ਪੂਜੀਏ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਬੈਠ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ

ਹਨ। ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਮੱਠ ਪੰਥ ਧਰਮ ਆਦਿ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਾਡਾ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਸੀ, ਰੂਹਾਨੀ ਗਾਰਡਨ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਚੈਤਨ ਫੁਲ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕੰਢੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸੇ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਕੰਢਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਇਜ ਦੀ ਬੈਸਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬੱਚੀਆਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਕੰਢਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੰਢਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਸਨ। ਸੇਨੇ ਦੀ ਖਾਣੀਆਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੇਨਾ ਭਰਪੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੇਨੇ, ਹੀਰੇ, ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਮਰੀਕਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬੈਂਬੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸੇਨਾ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਸੇਨੇ ਦੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਭਰਤੁ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੇਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਖਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਢੇਰ ਸੇਨਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਉੱਥੇ ਸੇਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਮਛੰਦਰ ਦਾ ਖੇਡ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੇਨਾ ਹੀ ਸੇਨਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੇਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿੰਨੀਆਂ ਇੱਥੇ ਇੱਟਾਂ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਉੰਨੀਆਂ ਉੱਥੇ ਸੇਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਮੁਫਤ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦਾ! ਇੱਥੇ ਮੋਹਜਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਫਸੀਏ!

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋ! ਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਵੇ। ਸਿਰਫ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਚਤੁਰਭੁੱਜ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੂਲ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਅੱਖਰ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਢੇਰ ਪੰਚਾਇਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਆਸ਼ਿਕ, ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਸੂਕ ਆਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਆਓ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਕਿੰਨੇ ਜਾਕੇ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਵੀ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਵਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਫਿਰ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਡਾ ਜੱਦ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਗਿਆਨ ਵਰਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਾਣੀਆਂ ਵੀ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੁੱਖ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠੋ - ਸਨਾਨ ਕਰੋ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉੰਨੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਯਾਦ ਤੋਂ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਕਮਾਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਗੀਰਥ ਦਾ ਵੀ ਵਰਨਣ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਜਿਸ ਰਥ ਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਦੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਰਥ ਜੱਦ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਆਤਮਾ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਰਥ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਿਰਫ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਰਥ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਘੋੜੇ ਗੱਡੀ ਦੇ ਰੱਥ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮੁੱਖ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਈ. ਸੀ. ਐਸ. ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਇਮਤਿਹਾਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ? ਸਭ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਬਾਬਾ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਰੰਕ ਤੋਂ ਰਾਵ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਹੁਣ ਰੰਕ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਵੀ

ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈ ਫਿਰ ਫੱਟ ਤੋਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਲੂਲੇ ਲੰਗੜੇ, ਕਾਨੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਜਾਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਓਗੇ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਮਹਾਦਾਨੀ ਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਾਨ - ਪੁਨ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹੋ। ਆਪਣਾ ਘਰਬਾਰ ਸੰਭਾਲੋ। ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਸਰੈਂਡਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਘੁੱਮੇ ਫਿਰੇ ਮੌਜ ਮਨਾਓ, ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਰਮਾਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਰੂਹਾਨੀ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜੋ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਢਾ ਨਾ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਚਲ ਅਤੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਨ ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਭਵ:

ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਇਹ ਕਿਉਂ, ਇਹ ਕੀ - ਇਹ ਕੰਵਸ਼ਚਨ ਮਾਰਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੁਲਸਟੇਪ ਨਿਥਿੰਗਨਜ਼। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਕੇ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਪਨ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹਲਚਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਚਲ ਅਤੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਠੋਰ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਤਨ, ਮਨ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ - "ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ"

ਅੱਜ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ੀ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਅਨਾਦਿ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਆਦਿ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀ ਸੇਵਾ - ਅਰਥ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਿੱਕੀਲੱਧੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਅਨਾਦਿ ਦੇਸ਼ ਪਰਮਧਾਮ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਠੀ ਦੇ ਆਦਿ ਦੇ ਇਸੇ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਵਦੇਸ਼ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਭਾਰਤਦੇਸ਼ - ਵਾਸੀ ਦੇ ਸੀ। ਇਸੇ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਪੰਨ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਦਿ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਗ਼ਰੀਬ ਅਤੇ ਧੂਲ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਸੇ ਆਪਣਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰੀਧਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਕਿਹੜਾ ਸੀ? ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਹ ਯਾਦ ਹੈ? 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੀਤਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ 21 ਜਨਮ ਦੀ ਤਾਂ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਈ ਜਨਮ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜੀਏ, ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਗਤ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਬਣਦੀਆਂ ਹੋ। ਆਦਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਇਸੇ ਭਾਰਤ - ਭੂਮੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋ। ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਅਲੈਕਸਿਕ ਸੰਸਾਰ “ਮਧੂਬਨ” ਨਾਲ ਅਤਿ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਇਹ ਮਧੂਬਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੋਂ ਜਾਣ ਦੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਆਡਰ ਕਰ ਲੈਣ ਕਿ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ ਨਾ। ਜਾਂ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਆਏਗਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿਣ - ਬੈਠ ਜਾਓ, ਫਿਰ ਵੀ ਸੇਵਾ ਯਾਦ ਆਏਗੀ? ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੋਵੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਸੱਚਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੱਚਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭੇਜਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਏਵਰਰੈਡੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਣ ਉਸ ਵਿੱਚ ਏਵਰਰੈਡੀ ਰਹਿਣਾ। ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਮਨਮੱਤ ਮਿਕਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ।

ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ? ਇਸ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੱਲਕੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਥੋੜਾ-ਥੋੜਾ ਬੋਝ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਬੋਝ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਟੱਚ ਕਰ ਵਿਸ਼ਵ - ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਿਰਫ ਨਿਮਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਲਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਪਾਏਗਾ। ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੇ ਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ - ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਨਿਮਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਵਿਯਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਬਾਪ ਅਵਿਯਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਵਿਯਕਤ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗਤੀ ਹੋਰ ਹੀ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਹੈ! ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੱਠਪੁਤਲੀ ਦੇ ਵਾਂਗੂੰ ਨੱਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਸੇਵਾ ਵੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ਹੈ। ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਇੱਕ ਕਦਮ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੋਝ ਕਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ? ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਜਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੋਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬੋਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਜਿਵੇਂ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣਾ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਲਗਦੀ ਹੈ ਕੀ? ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵੀ ਇਨੀ ਹੀ ਸਹਿਜ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣਾ। ਰਿਪੀਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਨਿਮਿਤ ਖੇਡ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਘਨ ਖੇਡ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਪਰ ਖੇਡ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਹੀ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਖੇਡ ਕਿਸਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਥੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਖੇਡ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ ਜਿਵੇਂ ਖੇਡ ਕੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਥਕਾਨ ਵਾਲਾ ਖੇਡ ਹੋਵੇ ਪਰ ਖੇਡ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਖੇਡ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵੀ

ਹਾਰਡ - ਵਰਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਵੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਲੇਕਿਕ ਕੰਮ ਬੋਝ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਡੀਊਟੀ ਸਮਝ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਮਿਹਨਤ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਪਰ ਡੀਊਟੀ ਸਮਝ ਕਰਨ ਨਾਲ ਥਕਾਵਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਉਮੰਗ ਨਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਬੋਝ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਵੀ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਥਕਾਵਟ ਫੀਲ (ਅਨੁਭਵ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਈ ਬੱਚੇ ਅਥੱਕ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ - ਇਹ ਦੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਜਰੂਰ ਰੱਖੋ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਪਲੈਨ, ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕਈ ਸਾਧਨ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਰਿਫਾਇਨ ਸਾਧਨ ਹਨ, ਖੁਦ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਲਾਇਟ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਰਦੇ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਲਾਇਟ ਦਾ। ਸਾਕਾਰ ਵਤਨ ਦੀ ਲਾਇਟ ਦੇ ਸਾਧਨ ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ, ਪਰ ਅਵਿਯਕਤ ਵਤਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਬਦਲਦੀ ਹੈ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵਰਤਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਤਮੇਗੁਣੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਸਾਧਨ ਅੱਜ ਚੱਲਣਗੇ, ਕੱਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਗੇ। ਪਰ ਅਵਿਯਕਤ ਵਤਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸਾਧਨ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇਖਣਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ - ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਐਕਸਟਰਾ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦਿਲਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮੇਂ ਕੱਢਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਲੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਾਉਣਾ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਹੀ ਬੱਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਨ, ਹਿੰਮਤ ਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਸੇਵਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ, ਉੱਨਤੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਰੁਕਾਵਟ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਦੇ ਹੋ 12:00 ਅਤੇ 1:00 ਵਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਫਰੈਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੈਠਦੇ ਵੀ ਹੋ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਨੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟਿਕਲ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕਰਕੇ 12:00 ਦੇ ਬਦਲੇ 11:00 ਵਜੇ ਸੋ ਜਾਓ। ਉਹ ਹੀ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਜੋ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਰੈਸਟ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ, ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਫ੍ਰੈਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਿਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਫਰੈਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਫਰੈਸ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰੈਸ਼ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ 2-3 ਘੰਟੇ ਦਾ ਕੰਮ 1 ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਟਾਇਮ ਜਿਆਦਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫਰੈਸ਼ ਬੁੱਧੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵੀ ਫਰੈਸ਼ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰੈਸ਼ - ਡਬਲ ਫਰੈਸ਼ਨੈਸ (ਤਾਜ਼ਗੀ) ਰਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦਾ ਕੰਮ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਵੇਗੇ, ਇਸਲਈ ਸਦੈਵ ਆਪਣੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਫਰੈਸ਼ ਬੁੱਧੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖੋ। ਜਿਆਦਾ ਸੋਨ ਦੀ ਵੀ ਆਦਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਜੇ ਜਰੂਰੀ ਸਮਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖੋ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਦੀ ਚਾਂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਦੋ - ਚਾਰ ਵਾਰ ਦੇਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਉਹ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮਿਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਏਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, 4 ਘੰਟੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ ਤੇ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਯਾਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੱਢਣਾ ਹੀ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਸਮਝ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਓ। ਸੁਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਰੈਸਟ ਦੇਣਾ ਹੈ - ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਚੱਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸੇਵਾ ਦਾ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਤੀਵਰਗਤਿ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅੱਛਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਫਿਰ ਰੈਸਟ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਠੀਕ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਯਾਦ ਨੂੰ ਫਿਰ ਜਿਆਦਾ ਵੱਧਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਫਰੈਸ਼ ਹੋਕੇ, ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਕੰਮ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਵੀ ਏਕਸਟਰਾ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਫ੍ਰੈਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ - ਪੂਰਵਕ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਸਮਝਾ?

ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਮੰਗ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ। ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਬੈਲੇਂਸ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ - ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਥੋੜਾ - ਜਿਹਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਵਾਰਾ ਹਲਚਲ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਚਿੜਚਿੜਾਪਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਅੰਦਰ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੱਲ ਵੀ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਟੂ - ਮੱਚ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਓ। ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖੋ। ਯਾਦ ਦੇ ਚਾਰਟ ਤੇ ਥਕਾਵਟ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਨਾ ਵੀ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ ਪਰ ਥਕਾਵਟ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਧਨ ਹਰ ਘੰਟੇ ਜਾਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਦਾ ਜਰੂਰ ਕੱਢੋ! ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਡਾਕਟਰਸ ਦੇ - ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਦ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦਵਾਈ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਟਾਇਮ ਕੱਢ ਪੀਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਜੇਕਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਦਾ ਕੱਢੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਏ. ਬੀ, ਸੀ... ਸਾਰੇ ਵਿਟਾਮਿੰਸ ਆ ਜਾਣਗੇ।

ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ? ਜੱਦ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡਾ, ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਹਨ, ਦਿਲ ਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੋ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ, ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਦਾ ਲਿੰਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਲਿੰਕ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਫਿਰ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਵੀ ਲੱਗਦਾ, ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਲਗਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੇ ਬਜਾਏ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਖੁਦ ਰਹੇ - ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਲਿੰਕ ਟੁੱਟਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦਾ ਲਿੰਕ ਜੁਟਿਆ ਰਹੇ - ਉਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਸਮਝੋ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੰਮ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਪਲਾਨ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਉੱਠਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮੇਂ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਐਨਰਜੀ ਵੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਪਹਿਲੇ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਯਾਦ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਐਡ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਦੇ ਲਈ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦਾ ਟਾਈਮ ਫਿਕਸ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਭਾਵੇਂ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ - ਇਹ ਐਡ ਕਰੋ। ਜੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਪਲਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ। ਖੁਦ ਹੀ ਫਰੈਸ਼ਨੈਸ ਨਾਲ ਦੋ ਵਜੇ ਅੱਖ ਖੁਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਕੰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇਫੈਕਟ (ਪ੍ਰਭਾਵ) ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੈਲੇਂਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰੱਖੋ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਬੀਜੀ ਵੇਖ ਇਹ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦੀ ਮਾਲਿਸ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਮੇਂ ਕੱਢਣਗੇ ਤਾਂ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਮਾਲਿਸ਼ ਵੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਅਲੈਕਸ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਵੇਂ ਲੈਕਸ ਮਾਲਿਸ਼ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕਦਮ ਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਸੇਕੰਡ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਤਨ ਅਤੇ ਮਨ - ਦੋਨੋਂ ਨੂੰ ਫਰੈਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਦਿਮਾਗ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਹੋਵੇ - ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਥਕਾਵਟ ਉਤਾਰਨ।

ਅੱਜ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪਰਸਨਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵੱਧਣਾ - ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋ - ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਭਾਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਨਿਕਲਣੇ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਵੀ ਕੋਈ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਰੈਸਟ ਦੇ ਦੇਣ, ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ। ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਫ੍ਰੀ ਹੋ ਬੈਠ ਸਕੋਗੇ? ਜਿਵੇਂ ਯਾਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ ਇਵੇਂ ਸੇਵਾ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਕਦੀ ਕੋਈ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਪਰ ਬੈਲੇਂਸ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਜੇ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਬੋਝ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਜੇ ਅਲਬੇਲੇ ਹੋ ਜਾਓ। ਨਾ ਬੋਝ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਹੋਵੇ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੈਲੇਂਸ। ਅੱਛਾ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੈਲੇਂਸ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰੰਤਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਦਾ ਲਿੰਕ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਅਜਿਹੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ, ਸਮੀਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਸਮਰਥ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪਦਵੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ
ਜੇ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਰਥ ਸਵਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਅਨਾਦਿ ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਨਕਲੀ ਫੇਸ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਇਆ ਨਕਲੀ ਗੁਣ ਅਤੇ ਕਰੂਰਤਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋਭੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਖੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਾਂਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ - ਪਰ ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪਦਵੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸਰਵ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਅਹਿਮ ਅਤੇ ਵਹਿਮ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਥਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਥੱਕ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਸੰਸਕਾਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਵਗਾੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਰੁੱਸਣ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਰੁੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਵਸ ਕਦੀ ਵੀ ਇਹ ਉਲਟਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਇੰਨੀ ਮਦਦ ਦਿੱਤੀ। ਵੇਖੋ, ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਟੀ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੀ ਫਾਦਰ।
- ਗੀਤ:- ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਥੱਕ ਮਤ ਜਾਣਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਯੋਗਯੁਕਤ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਝੱਟ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦਾ ਵੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦਿਨ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੂਰ ਹੈ, ਸਵੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਥੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ, ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਫਲਾਈ - ਫਾਲਈ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਠਹਿਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਅਤੇ ਯੋਗ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਥੱਕਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ। ਹਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਪੈਣਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਥੱਕ ਜਾਨ ਨਾਲ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਹੈ। 8 ਘੰਟੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ, 8 ਘੰਟਾ ਆਰਾਮ, ਬਾਕੀ 8 ਘੰਟਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਵੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪੂਰਾ 8 ਘੰਟਾ ਕੋਈ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ 8 ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਰਹਿਣਗੇ। ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇੱਥੇ ਜੱਦ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦਿਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨੇਸ਼ਠਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹਨ - ਸਮਝਦੇ ਹਨ 5 - 10 ਮਿੰਟ ਯੋਗ ਕਰਕੇ ਉਠੀਏ। ਪਰ ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਿੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਕਿੱਥੇ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਜੱਪਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੂਫ਼ਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਕੋਈ ਮਿੱਟੀ ਆਦਿ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਆਦਿ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣਨੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਖੜੇ ਹਨ। ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮੁਰਦਾਬਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਹੁਕਾਰ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਮੋਹ ਹਟਾ ਦਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੈ। ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਮਰਨਗੇ ਤਾਂ ਮੁਫਤ ਆਪਣੀ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਆਬਾਦੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬਰਬਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਆਬਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਵਰਸਾ ਪਾਵੇਗੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਲਪ - ਕਲਪੰਤਰ ਦੇ ਲਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਘਾਟੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈਏ। ਧਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਟੂ ਮੱਚ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫ਼ਿਕਰਾਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਦੇਸ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਪਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਕਰਮਭੋਗ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਹੈ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਡੰਡੇ ਖਾਨ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਰਮਭੋਗ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਹਾਰੋਗੀ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਰਟਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨਵਾਂ ਘਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਦਿਲ ਹੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਬਣਾਓ। ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਘਰਬਾਰ ਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਤੇੜ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਕਿੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਕਾਮ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। 4 - 5 ਵਰ੍ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਫਿਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਲੱਗਿਆ, ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਿੰਨਾ ਧੱਕਾ ਖਾਇਆ। ਇੱਕਦਮ 5 ਮਾਰ (ਮੰਜ਼ਿਲ) ਤੋਂ ਡਿੱਗੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਠਕ ਪੁਰਜਾ - ਪੁਰਜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਖਲਾਸ, ਹਡਗੁਡ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚੋਟ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤਪਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਰਾਮਚੰਦਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਲਾ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਘੱਟ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੋਈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫਿਰ ਸਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣੀਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬੇਲਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਹਾਰਾਥੀ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਪੂਰਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਤੀਰ ਲੱਗੇ। ਯੋਗਬਲ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਮੀ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਵੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਕਦੀ ਰੁਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੁੱਸਣਗੇ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਤਕਦੀਰ ਨਾਲ ਰੁੱਸਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਰੁੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਨਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ। ਮੈਂ ਇੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦੇਹ - ਹੰਕਾਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਫਿਰ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੰਕਾਰ ਹੈ? ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੈ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਟੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ, ਸਾਧਾਰਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਧੂਕਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੋੜੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀਆਂ ਦਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਦੇਰੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜੁਨ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਭਰੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਜ਼ੋਰ ਭਰਨਗੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਇੱਤਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਖਬਾਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ। ਥੋੜੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਆਦਿ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਰੋਜ਼ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੈਡ ਆਫਿਸ ਮਧੁਬਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਲ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੰਦਾਵਨ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਕਿਵੇਂ ਖੜਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੰਮ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਸਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਰਵਿਸ ਵਧਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਮ ਗਯੋ ਰਾਵਣ ਗਯੋ... ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਰਾਮ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ, ਗਾਇਨ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਵੀ ਕਰਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਜੇ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਪਾਂਡਵ, ਉਹ ਤਾਂ ਗੌਰਮਿੰਟ ਤੋਂ ਪਾਲਣਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਭਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਅਵਸਥਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪੱਕਾ ਮਸਤ ਰਹੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਨਾਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੰਨਾਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੁੱਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ। ਬਸ। ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਜਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣੇ ਲਾਇਕ ਬਣੇਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਕਰੰਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ

ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰਿਯਲ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਰਮ ਦੇ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਲੋਕ ਹਠਯੋਗ ਨਾਲ ਕੀ - ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹਾਂ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਣ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਟੈਂਪਰੇਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ। ਘਰ ਦਾ ਵੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਇਹ ਹੈ ਜੀਵ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਰਜਾਈ ਕਰਨ ਆਉਣਗੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਜਾਓ। ਆਲਵੇਜ਼ ਸੀ ਫਾਦਰ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ! ਸਭ ਕੁਝ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਹੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੇਖ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਫਾਲੋ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਗਏ। ਪਰ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਟਿਕ ਵੀ ਸਕਣ ਨਾ। ਡਰਾਮਾ - ਅਨੁਸਾਰ ਭੱਠੀ ਵੀ ਬਣਨੀ ਸੀ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ - ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਭੱਠੀ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਹੋਈ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਨਦੀ ਨੂੰ ਕਰਾਸ ਕੀਤਾ - ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਫਿਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਿਯਰ ਨੇ ਇਵਿਲ, ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰੇ, ਪਰ ਹਿਯਰ ਨੇ ਇਵਿਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲਵੇ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਭ ਦੱਸ ਦੇਣਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਓ। ਤੁਸੀਂ ਡਰਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੇਕੇਂਡ ਬਾਈ ਸੇਕੇਂਡ ਜੋ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਕਮਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਡਿਟੈਚ ਹੋਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਭੁਲਣਾ ਹੈ।

2. ਟੂ ਮੱਚ ਧਨ ਦੀ ਲਾਲਚ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਚਿੰਤਨ ਨਾ ਰਹੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਰੁੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਰਿਵਰਤਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਦੀ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਵਿਘਨਜਿੱਤ ਭਵ:
ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਅਪਕਾਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਅਪਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦਵੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ - ਸ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਬਣ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਇੱਕ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਰਹਿਮਦਿਲ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਕਾਰ - ਸ੍ਰਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੇ, ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਲੇ, ਇਵੇਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਘਨ ਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਫਿਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਮੰਨਣਗੀਆਂ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਓ ਤਾਂ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬੀ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਕੱਟ ਨਿਕਲੇਗੀ ਇਸਲਈ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਨੇ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੀ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਸਾਲਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਭਰਾ ਭੈਣ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਭੈਣ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮੋਂ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਗੀਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਦਵਾਰਾ ਨਰਕ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਪ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮਤਲਬ ਵਰਸੇ ਤੋਂ ਸੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਗਾਂਧੀ ਨੂੰ ਬਾਪੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਪਰ ਕਾਇਦੇ ਸਿਰ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪੂ ਜੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਾਰੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਵਰਲਡ ਦਾ ਬਾਪੂ ਜੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ - ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਧੂਬਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ, ਪਰ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ। ਦਾਦੇ ਦਾ ਨਾਮ ਵੱਖ ਹੈ, ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਵੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਦਾਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੁਖੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾਮ ਹੈ ਸ੍ਰਗ, ਉਹ ਹੈ ਰੈਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੰਡ ਫਾਦਰ। ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਭ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਸੀ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਹੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ, ਕਲਯੁਗ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਸ੍ਰਗ ਸੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਅੱਗੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਸੀ। ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਖੜੇ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਹਰਸਿਤ ਹੋਵੋਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈ ਸੀ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਪਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਸਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ ਨਾ। ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਅਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਜਾਈ ਘਰਾਣਾ, ਦੂਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾ ਘਰਾਣਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਘੱਟ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਹ ਹੀ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅੰਬਾ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਜਗਤਪਿਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਸੀਂ ਸੀ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਬਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਢੇਰ ਹਨ। ਪਰ ਇੰਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਿਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮਨੁੱਖ, ਨਾ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਯੋਗਾਫੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਹੁਣ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ

ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਸਾਲਟ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਰਾ ਭੈਣ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਰਚੀ ਹੈ - ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬੀ. ਕੇ. ਹੈ। ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਤ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਵਿੱਘਣ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਭੈਣ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਧਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ ਵੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਇਸ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਮਤਲਬ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਕੱਟ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਫ਼ਲਤ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸਲਈ ਮੁਰਲੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਾਬੁੱਧੀ ਪੱਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਸਮਝੋ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਹ ਦੇ ਧਰਮ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੈਪ ਵੀ ਗੈਡ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕੋਧੀ ਬੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟਾਓ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਣ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਤੋਂ ਬਦਲਕੇ ਸਤਿਯੁਗ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਾ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਆਇਆ ਸੀ - ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਲਯੁਗ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਹੀ ਚੱਲੇਗਾ। ਅਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਲਯੁਗ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗਾ। ਕਲਯੁਗ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕੀ! ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ ਸਿਰਫ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦਲਾਲੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਵੀ ਆਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ ਨਾ। ਕੋਈ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗਾ। ਅਰੇ ਆਤਮਾ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਵਾਂ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਇਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਹੈ - ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋਗੇ। ਰੇਸ਼ਨੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਾਲੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝੋਗੇ ਇਹ ਝੂਠਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਕਾਲੀ ਬਰੇਬਰ ਜਗਦੰਬਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਵੇਂ ਮੇਲਾ ਹੀ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੂਰਤੀ ਰੱਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਗਤ ਅੰਬਾ। ਹੁਣ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਲੇ ਵਿੱਚ ਬਮ ਫਟਿਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਲੀ ਮਾਤਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਸ ਉਸ ਨੇ ਜਾਕੇ ਉੱਥੇ ਕਾਲੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਕਾਲੀ ਹੈ ਕੈਣ! ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਜਾਣੋ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ।

ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਦੁੱਖ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੱਦ ਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕਦੀ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ! ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ, ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਜੱਦ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਤਾਂ ਚੱਕਰ

ਲਗਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਥੋੜੀ ਜਮੀਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਹੱਦ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੇ ਹਨ - ਉਹ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਵਧਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਣਾ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਂਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਵੋਗੇ ਫਿਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਛੱਡਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਤੁਹਾਡਾ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਥੋੜੇ - ਥੋੜੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜਾਕੇ ਉੱਥੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਹੁੰਦੇ ਕੋਈ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅੱਛਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਦੂਰ - ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੂਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਘਮੰਡਾ। ਅਤਿ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੂਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੜਿਆ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਤੋਂ ਵੀ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਭ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਾਡਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹੋ, ਮੈਂ ਵੀ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਕ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਅੱਜ ਕੋਈ ਮਰਿਆ, ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਲੱਖ ਕਰੋੜ ਪਦਮ ਹਨ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਬਿਰਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਹਨ! ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਰਮਾਂਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜੱਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਇੱਕ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਗਿਆਨ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਿਸ਼ਚਾਬੁੱਧੀ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮੀਪ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਭਵ:
ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਹੋ। ਰਚਤਾ ਰਚਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਰਚਤਾ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਹ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਸਮੇਂ ਆਪ ਹੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮੀਪ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਾਵੇਗਾ ਜਰੂਰ ਪਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦੇ - ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੁੰਨ ਕਿਹੜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:- ਖੁਦ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ਮਤਲਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੁੰਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਮਤੱਵ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਲ - ਬੱਚੇ, ਘਰ - ਬਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਵਰਤ ਹੈ। ਆਪ ਮੂਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ।
- ਗੀਤ:- ਜਲੇ ਨਾ ਕਿਓਂ ਪਰਵਾਨਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਰਵਾਨਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਮਾ ਦੇ ਲਈ ਮਹਿਮਾ, ਜਦਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਕਿਹਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਸੂਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਫਿਰ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਰਨ ਪਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ.. ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਰਣ ਤਾਂ ਪਈਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ, ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਵਿਖਾਉਣ, ਜਲਵਾ ਵਿਖਾਉਣ। ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਵਸਕਤੀਮਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਬਰੇਬਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਸਿਸ਼ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਛੁੱਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਤੋਂ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਕਦੋਂ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਛੁੱਟਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਬੰਧ ਭੁਲਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਦੇਹ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੰਧਨ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਮੌਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜੇ ਬੰਧਨ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਨ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਏ, ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਸੂਰੀ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਇੱਕ ਰਾਵਣ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਇੱਕ ਰਾਮ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੀਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਇੱਕ ਅਰਜੁਨ ਦੀ, ਨਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰੋਪਦੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇੱਕ ਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਅਰਜੁਨ ਮਿਸਲ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਰਜੁਨ ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਗੀਰਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਦਾ ਇਹ ਰਥ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੋੜਾ ਗੱਡੀ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਤ ਦਿਨ ਸਮਝਣ ਦਾ ਕੋਰਸ ਨਾ ਕਰ ਲੈਣ। ਭਗਤੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ। ਅਸਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਠਯੋਗ, ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਰੂਰ ਇਸ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਵਾਂ ਘਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਾਲੇ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਜਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਰਸਵ ਸਵਾਹਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਸਵਾਹਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਰਸਵ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸਵਾਹਾ ਕਰੀਏ। ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪੁੰਨ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਵਰ੍ਹੇ ਨਿਯਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਵੇਂ ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਘਰਬਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਮਮਤੱਵ ਮਿੱਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਮੂਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ - ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸ੍ਵ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ

ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਉੱਤਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰੈਜੀਡੈਂਟ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਭਵਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਹਿਲ, ਬਗੀਚਾ ਆਦਿ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਈ ਇੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ। ਰਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਇਹ ਕਲਯੁਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਥੋਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਕਲ ਰਾਮਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਨੂੰ ਬਦਲ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਚੈਲੇਂਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ - ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣੋਗੇ ਫਿਰ ਇਸ ਰਾਵਣਰਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅਜਕਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹੋ, ਇਹ ਹਨ ਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਸੇ ਵੀ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਵੀ ਰਾਜ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦੇਵੀ ਸਵਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਜਰੂਰ ਚੰਗਾ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਵੇਖੋ ਜਗਦੰਬਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੇਸ਼੍ਵਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼੍ਵਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰੀ। ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਮ ਕੌਣ? ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼੍ਵਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਜਗਦੰਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਜਗਦੰਬਾ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਮਨੁੱਖ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਸੇਟਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਲਕੱਤੇ ਵਿੱਚ ਕਾਲੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਤੇਲ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਬੜੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਗਦੰਬਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਕਿਉਂ? ਗਰੀਬ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ, ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਤੇ ਕਦੇ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜਗਦੰਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮੇਲੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਧਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਨਵਾਨ ਬਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ। ਧਨ ਦੇ ਲਈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਅਨੇਕ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਰੱਖ ਜਗਦੰਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਜੇ ਵੀ ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਧਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਨਾ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਤ੍ਰ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੰਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਹੋਕੇ ਗਿਆ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੀ ਕਰਕੇ ਗਏ? ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਕੇ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰਕੇ ਗਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀ ਕਰਕੇ ਗਏ! ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ, ਜੋ ਹੀ ਫਿਰ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਿਆ ਫਿਰ ਪੁੰਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਤਨੀ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਸਵਰਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਮਾਲਿਕ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਬਣੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਿਆ। ਜਰੂਰ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਅੰਨਦਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਅੰਨ - ਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਜਕਲ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਬਰਡਸ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗਰਭਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਗਰਭਜੇਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵੋਗੇ। ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਘੱਟ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ 5 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਗਵਰਨਰ, ਪ੍ਰੈਜੀਡੈਂਟ ਮੁਕੱਰਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਹੀ ਦੇਵੀ ਰਾਜਸਥਾਨ ਬਣਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਾ ਰਾਜਸਥਾਨ ਹੈ ਨਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਕੋਈ ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ, ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਤੁੰਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼੍ਵਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰੀ ਬਣੋਗੇ। ਕੌਣ ਬਣਾਏਗਾ? ਈਸ਼ਵਰ। ਕਿਵੇਂ? ਰਾਜਯੋਗ ਅਤੇ

ਗਿਆਨ ਨਾਲ। ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਹੈਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈਵਿਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਰਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਤ - ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ -ਨਾਰਾਇਣ ਸ੍ਵਰਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫਟ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਉਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਦਾ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਯੁਗ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨਬੰਧ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਹੋਵੋਗੇ ਫਿਰ ਜੀਵਨਬੰਧ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਵਰ੍ਹਾ ਨਿਯਮ ਕੀ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਵਰ੍ਹਾ ਰਖਵਾਇਆ ਹੈ। ਖਾਣ - ਪਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਕਰੋ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਦਾ ਮਾਣ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਘਰਬਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਮਮਤੱਵ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਲਮਾਇਟੀ ਬਾਪ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਹਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਅਟਲ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਭਵ:
ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਲਮਾਇਟੀ ਬਾਪ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਟੱਲ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕੋਈ ਟਾਲ ਨਾ ਸਕੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਅਤਿ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਅਜਕਲ ਸਾਇੰਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਿਮਾਗ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸਹਿਜ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਮਾਰਗ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਰਵਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੀ ਜਨਮ - ਭੂਮੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਦੇਣ, ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਕਿਹੜੀ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਲਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੀ ਕਠਿਨ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਗੋਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਰਾਜਭਾਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਭੂਮੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਰੀਗਰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਲਾਇਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਲਾਇਤ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਥੋਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਭੂਮੀ ਦਾ ਮਾਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਅੱਲਾਹ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਲਾਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਲਿੰਗ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਖੁਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਸਭ ਪਾਸੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਜਕਲ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਲਿੰਗ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ- ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਬਣੇ ਸਨ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬਾਦਸਾਹੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੀ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਹੁਣ ਬਰੇਬਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਗੱਲ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬੈਰਿਸਟਰ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਨ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਵੀ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਾਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਵਚਿੱਤਰ ਬਾਪ। ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਇਹ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੇਸਟ ਵਿਖਾਓ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਰਾਜਵਿਦਿਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੈਰਿਸਟਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੇਲ ਫੀਮੇਲ ਦੇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਫੀਮੇਲ ਵੀ ਜੱਜ, ਬੈਰਿਸਟਰ, ਡਾਕਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ, ਉਹ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰੀਆ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਭਾਰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸੜ੍ਹ ਮਰਦਾ। ਇਹ ਨੂੰਧ ਹੈ - ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਥਮਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੀ ਫਿਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਕੰਗਾਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੋਨੇ ਦੀ ਲੰਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਹੁਣ ਲੰਕਾ ਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸਭ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬੈਠ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾਂ ਉੱਚ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ

ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਜਾਈਏ, ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੀਏ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ... ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਕਲਯੁਗ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਹਨ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਇੱਥੇ ਹਨ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਗਰੀਬ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸਦੈਵ ਦੇ ਲਈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹੋ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਨ - ਮਨ- ਧਨ ਸਭ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਅਰਥ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਬਲਿਹਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਡਾਇਰੈਕਟ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮੂਰਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਰ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਈ ਸੀ ਫਿਰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਯੋਗਬਲ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਅੱਖਰ ਹੈ ਯਾਦ। ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਸੰਗ ਬੁਧੀਯੋਗ ਤੇੜ ਮੁਝ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਜੋੜੋ। ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿਤਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਦਿ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਸਿਖਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬੱਚਾ ਸ਼ੁੱਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਗੰਡ ਇਜ਼ ਵਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਕੱਢੇ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਸ੍ਰਵ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਪਦਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਆਦਿ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਬਿਮਾਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਗਰਭਜੇਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਧਰਮਰਾਜ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। 5 ਵਿਕਾਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਫਟ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟੇਗਾ। ਅੰਦਰ ਡਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਲਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਹਰਿਸ਼ਚੰਦਰ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ 5 ਵਿਕਾਰ ਝੱਟ ਨਾਲ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਬਹੁਤ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੱਖ ਇੱਕ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਉਸਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਾਮ ਦੀ ਸੱਟ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਹੋਏ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਣੇ ਪੈਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਬਿਨਾਂ ਸਜਨੀਆਂ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਪਹਿਲੇ ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਜਨੀਆਂ। ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ

ਨਾਲ ਹੀ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ। ਤੁਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਆਵੇ ਪਰ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇਕਰ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਕੇ ਵਿਖਾਓ ਤਾਂ ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਵੀ ਵੇਖਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਮਦਨੀ ਵੇਖੇ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਵਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਰਹੇ ਪਰ ਯੋਗ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਠੀਕ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਸਾ ਪਾਵੇਗੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਜੇਰ ਰੱਖੇਗੀ, ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹਾਦੁਰੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਰੁੱਸਤਮ ਜੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਤਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਭਵ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰੀ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੇਠੇ ਹੋਏ ਹੋ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ - ਐਖਲੀ ਨਾਲ ਬਨਿਆਂ, ਇਹ ਕੀਤਾ... ਉਹ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੰਸਲਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚੰਚਲਤਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਮਰਿਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ... ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਗੁਰੂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ... ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ, ਨਾ ਈਸ਼ਵਰ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਕੀ ਪਾਰਟ ਵਜਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ। ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਜਬੂਤ ਹੋਣਾ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣ ਤੇ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਉਪਰਾਮ ਅਤੇ ਏਵਰੇਡੀ ਬਣ ਬੁੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀਪਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਵ ਕਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਕਲਾ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਲਾਬਾਜ਼ ਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਕਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਲਾਬਾਜ਼ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਗ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਚਾਹੇ ਮੇਲਡ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਚਾਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਉੱਥੇ ਸਥਿਰ ਕਰ ਲਵੋ - ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਇੱਕ ਕਲਾ ਨਾਲ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਉਪਰਾਮ ਅਤੇ ਏਵਰੇਡੀ ਬਣ ਜੋ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਮਨੁੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਕਿਹੜੀ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਸਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ - ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਆਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਇਸੇ ਆਸ਼ਾ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਆਯੁਸ਼ਮਾਨ ਭਵ, ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ, ਧਨਵਾਨ ਭਵ, ਸਭ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮਹੀ ਹੋ ਮਾਤਾ, ਤੁਮਹੀ ਪਿਤਾ ਹੋ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਹ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ, ਆਯੁਸ਼ਵਾਨ ਭਵ, ਧਨਵਾਨ ਭਵ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਯੁਸ਼ਵਾਨ ਭਵ। ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਥੋਂ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਆਯੁਸ਼ਵਾਨ, ਧਨਵਾਨ ਵੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਮਨਾ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਧਨ ਦੀ ਵੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੋਵੇ, ਵੱਡੀ ਨੈਕਰੀ ਮਿਲੇ - ਇਹ ਵੀ ਜਾਸਤੀ ਤਮੰਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਪੇਟ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਵ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਸਤੀ ਲੋਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਾਸਤੀ ਧਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਕਿਹੜਾ ਦਾਨ ਦਵੇ? ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ... ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਆਸ਼ਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ, ਸਿਵਾਏ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਹੈ, ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਗਈ ਥੋੜੀ ਰਹੀ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਆਸ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਆਸ਼ਾ ਸਿਰਫ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਈਏ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ - ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਇਸਤਰੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਤਿਤ, ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੋਗੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਦੇ ਉੱਪਰ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਪਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਫਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣੋ, ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਨੂੰ ਜਿੱਤੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ, ਤੱਦ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਇੱਛਾਵਾਂ ਛੱਡਣੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਧੰਧਾ ਧੋਰੀ ਆਦਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਓ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਕਾਰੇ ਨੂੰ ਖਾਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। 63 ਜਨਮ ਜੋ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਖਲਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਣ ਪਰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੂਜੀਯ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜੀਯ ਤੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਨਿਰੋਗੀ ਸੀ ਫਿਰ ਰੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੱਦ ਨਿਰੋਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਛੀ - ਛੀ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ।

ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਫੁਲ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਆਸ ਹੈ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸ੍ਰਗ ਸੀ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁੰਡਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸ਼ੁਕਰ ਦੀ ਦਸ਼ਾ। ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ, ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਡਣ ਲਾਇਕ ਬਣੋ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੰਖ ਕੱਟ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੈ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਿਰੋਗੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਧਰਮ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਯੁਸਵਾਨ ਭਵ, ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਭਵ। ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਇੱਕ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧਰਮ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ, ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗਬਲ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਯੋਗੀ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯੋਗੋਸ਼ਵਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਯੋਗੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਯੋਗੋਸ਼ਵਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਯੋਗੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਯੋਗੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਯੋਗੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭੋਗੀ ਦੀ ਉਮਰ ਛੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੋਗੀ। ਯੋਗੀ ਅਥਵਾ ਰਿਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਰੀਸ਼ੀ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੋ ਹੋ, ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਉਲਟੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇ ਨਾ, ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਓ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਦਾਮਾ ਨੇ ਦੋ ਚਪਟੀ ਚਾਵਲ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਗਏ। ਬਾਬਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਮਦਦ ਕਰੇ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਖੋਲ੍ਹੋ। ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿਖ ਦੇ, ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਾਵੇ, 21 ਜਨਮ ਲਈ, ਐਵਰਹੈਲਦੀ ਅਤੇ ਵੈਲਦੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਐਵਰਹੈਲਦੀ, ਵੈਲਦੀ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਜਨ ਹੋ ਨਾ। ਸਰਜਨ ਬੋਰਡ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਲਗਾ ਦਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਓ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਸਮਝਾਓ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਕਲਯੁਗ ਤੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੋ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਡੀ। ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ, ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਰੋਵੋਗੇ, ਪਿੱਟੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਯੁੱਧ। ਸੰਕਲਪ - ਵਿਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਤਾਂ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇੜੀ ਰਹੇਗਾ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਧੁੰਨ ਅੰਦਰ ਲੱਗੀ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਸਭ ਮਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਟਾਈਮ ਰੱਖ ਦੇ - ਅਸੀਂ 3 - 4 ਵਜੇ ਜਰੂਰ ਉੱਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਚੱਕਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਰਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਕੋਈ ਵਾਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦੀ

ਯਾਦ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਰਾਜਰੀਸ਼ੀ, ਰਿਸ਼ੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਰਜਾਈ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਥੋੜੀ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਆਸ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਛੀ - ਛੀ ਆਸ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਆਦਿ ਲਿਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਯਰ ਆਫ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਦਰਸ ਹਾਂ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਪਾਵਨ ਰਹੇਗੀ। ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੈ ਤੱਦ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਧੋਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ - ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ।

2. ਪਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਆਸ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੋ ਗਤੀ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਵਿਚ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਸੇਕੇਂਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਜੱਦ ਤੱਕ ਪਾਰੂ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਥ ਹੋਵੇ, ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ, ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ - ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਆਪ ਯੋਗੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਯੋਗੀ ਹਰ ਸੇਕੇਂਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਵਚਨ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਹਿਯੋਗੀ ਮਤਲਬ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਬਿਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਮਸਿਆ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਬਜਾਏ, ਸੱਮਸਿਆ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਧਾਨ ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਾਂ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗੂੜੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਰੂਰ ਕਰਨਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਜੇਕਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ, ਕਰਮਭੋਗ ਚੁਕਤੁ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਪਦਵੀ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਜਦ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਨਮੁੱਖ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਕਰਨ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਯੁਕਤੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਵਾਰਿਸ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਈਏ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣ ਸਕੀਏ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਪਤਿਤ ਹੈ ਉਹ ਨਾ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਮਿਲਕੀਯਤ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਵ੍ਰਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਆਤਮਾਓਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਰੂਹ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੀ ਭੁੱਲੇ ਨਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੈ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਹੇ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਜੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਪਦਮ ਹਨ, ਇਨੀਆਂ ਮਿਲਾਂ ਹਨ, ਕਾਰਖਾਨੇ ਆਦਿ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤ੍ਰਾਹਿ - ਤ੍ਰਾਹਿ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਣਗੇ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਹਾੜ ਡਿੱਗਣਗੇ। ਇੰਨੀ ਸਾਰੀ ਮਿਲਕੀਯਤ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਲੜਾਈਆਂ ਲੱਗਣਗੀਆਂ, ਨੈਚਰਲ ਕੈਲਾਮਟੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਫਾਈ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਬਿਲਕੁਲ ਥੋੜੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਪਤਿਤ ਹੈ ਉਹ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਤੋਂ ਜਾਕੇ ਗੋਤਾ ਖਾਕੇ ਚਲੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਕਿਉਂ? ਰਾਤ - ਦਿਨ ਇਹ ਹੀ ਧੁਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ -ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ ਮਤਲਬ ਸਭ ਜੇ ਭਗਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਭ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਾਮ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੱਦ ਆਏ ਤਾਂ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਵੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ, ਜੱਦ ਕਿ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਆਵੇਗਾ। ਭਗਤੀਆਂ ਤੇ ਕੀ ਆਪਦਾ ਪਈ ਹੈ ਜੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਗਾ? ਰੱਖਿਆ ਤੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੱਦ ਕੁਝ ਆਪਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੇਰਵ ਨਰਕ, ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਰੋਗੀ ਹਨ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕੀ ਲੱਗਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਸੁੱਖ ਦਵੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੋਰ ਖੰਡ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਵੱਖ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕੋਈ 60 ਜਨਮ, ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਜੇ ਆਉਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 84 ਤੋਂ ਅੱਧੇ ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਤਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੈਲਯੂਏਬਲ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਹੋ ਹੁਣ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ, ਪੱਥਰਨਾਥ ਤੋਂ

ਪਾਰਸਨਾਥ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਸਭ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ, ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ? ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਤਿਵੇਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗਲਾ ਕੱਟੇ। ਇਹ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਦੇਵੀਆਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸੁਧਰੇਲੇ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਸੋਨੇ, ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸੀ, ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ। ਉਹ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਪਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਿਉਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਧਰਮ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮੁਸਲਿਮ ਧਰਮ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ, ਪਵਿੱਤਰ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ - ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ ਫਿਰ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਸਤੇ ਤੋਂ ਤਮੇ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਕਲਯੁਗ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ - ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਝਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੋਟੀ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਜਾਕੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੇ ਥੱਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੈਠੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਸੂਦ੍ਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੂਦ੍ਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੇਤਨ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ, ਉਹ ਜੜ੍ਹ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ -ਸੱਚੇ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਹੋਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਹੁਬਹੂ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਮਧੂਬਨ, ਚੇਤਨ ਦੇਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ। ਫਿਰ ਜੱਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯਥਾ ਯੋਗ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੂਜੀਯ ਸੀ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੇ ਇੰਨਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਵੋਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਫਿਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਬਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜੇ। ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜੇ। ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜੇ ਵੀ ਪਤਿਤ, ਰਾਜੇ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪ ਹੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ, 84 ਜਨਮ ਤਾਂ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜੀਯ ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਫਿਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਪੂਜੀਯ ਆਪ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਆਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪ ਹੀ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਜੱਦ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲਿੱਤਾ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋ ਗਏ। ਫਿਰ ਰੋਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ! ਬਾਪ ਬੈਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਕਲ ਕੀ ਬਣਨਗੇ? ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲਵੇਗੀ। ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਰਮਭੋਗ, ਭੋਗ ਕੇ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਪਦਵੀ ਉੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਹ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਗਤੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉੱਥੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗਊ ਸੰਭਾਲਦੇ ਸੀ। ਰਾਜੇ ਗਊ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਗਊਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਮਧੇਨੁ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਸਰਸਵਤੀ ਵੀ ਕਾਮਧੇਨੁ ਹੈ। 21 ਜਨਮ ਲਈ ਸਭ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਾਮਧੇਨੁ ਹੋ। ਉਹ ਹੀ ਨਾਮ ਫਿਰ ਗਊ ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੜੀਆਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਗਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੱਦ ਕਿ ਇੱਥੇ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣਗੀਆਂ! ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬਾਸ (ਬਦਬੂ) ਆਦਿ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ

ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਤਿਤ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ, ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਫਰਿਸ਼ਤਾ। ਭੋਟ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਇਵੇਂ ਪਾਵਨ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣੋਗੇ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡੀ.ਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਕਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਹਨ ਫਰਿਸ਼ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੱਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ, ਘਰਘਾਟ ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ - ਯੋਗ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਾਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਇਹ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਰਘਾਟ, ਧੰਧਾਧੇਰੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਸਟੇਜ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਗਰ ਭਵ:
ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ - ਸੱਚੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਨ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਸ਼ਾਂਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਤਨਾਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਵਧੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬੱਚੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਮਰਜ ਕਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫੈਲਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਸਰਵ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਰਹੋ।
